În atenția difuzorilor de carte !

Editura ALCRIS își propune să organizeze o rețea de transport și distribuție a cărților proprii în toate zonele țării.

Difuzorii de carte sunt rugați să se adreseze în scris sau telefonic la sediul editurii precizând: numele firmei, adresa, telefonul, numărul de exemplare dorite din fiecare colecție, și persoana de legătură.

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA ALCRIS:
str. Panait Istrati, nr. 62, sect. 1,
tel/fax: 01-224.16.98.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: THE ISLAND.

© by Laura Brid, 1988
Traducerea și adaptarea în limba română de
TITUS NEGREANU

Toate drepturile rezervate Editurii Alcris.

ISBN 973-9405-47-9

Colecția “EL și EA”

LAURA BRID

Insula

ALCRIS

EDITURA ALCRIS, vă oferă în fiecare zi de miercuri a săptămânii câte un roman de dragoste al celebrei scriitoare engleze

BARBARA CARTLAND

Capitolul 1

"Vino acasă, tata e înnebunit", scria în telegramă. Și ca și cum nu era suficient de dramatic, se termina cu: "Foarte urgent".

Janis Sutherland inspiră adând și numără până la zece. Foarte lent... Lăsând la o parte posibila exagerare a surorilor ei, ceva neobișnuit se întâmplase și trebuia cât mai curând posibil să afle ce anume.

- Ce spune telegrama, Jan? strigă mătușa ei Ina din bucătărie.

Janis închise ușa apartamentului și traversă holul.

- Se pare că tata iar este pe cale să facă o boacănă! Pot să sun acasă?

- Bineînțeles, draga mea. Sper că nu e bolnav!

Janis se îndreptă spre telefonul din hol.

- Nu cred... Au spus doar că a înnebunit.

Nu exista legătură telefonică directă cu insula Dark și după ce formă numărul centralei, Jan aștepta răbdătoare. Se privi în oglinda din hol. Era de necrezut că nu putea avea măcar câteva zile liniștite pentru cumpărături la Edinburgh. Abia plecase și conacul Craigie se prăbușea în absența ei. Se privi în oglindă și, deși își admira ochii mari, negri, se întrebă dacă va fi vreodată tot atât de frumoasă ca Diane.

Își înăbuși un oftat auzind vocea telefonistei.

- Ce număr doriți?

Obținerea legăturii presupunea minute lungi de operații telefonice complicate manifestate prin hârâituri, șuierături și păcăneli întrerupte ocazional de vocea plată a telefonistei.

- Încerc să fac legătura... Rămâneți pe fir, vă rog!

Janis nu protesta, nici măcar nu bombănea. Restul lumii nu avea decât să se modernizeze oricât, dar insula Dark nu se va schimba niciodată - nu trebuia să se schimbe niciodată pentru că era perfectă așa cum era: un cotlon uitat de lume. Un sătuc, trei prăvălii, un han, poștă de două ori pe săptămână și singurele ocupații, împletitul și pescuitul. Totul într-un cadru idilic.

- Nu te îngrijora, draga mea! o încurajă zâmbind mătușa Ina, care pusese o ceașcă de ceai fierbinte lângă telefon. Știi tu cum sunt surorile astea ale tale...

- ... Știu!

Se uită din nou în oglindă și se gândi la frumoasa Diana, cea mai mare dintre cele patru surori, care acum locuia la Londra, măritată cu cineva care lucra în televiziune. Televiziune! Cum putea cineva care era în toate mințile să lucreze pentru așa ceva!?

- Alo... Alo! Păcăniturile sporiseră și pe fir se auzi o voce timidă: Casa Craigie!

- Alo! Judy? Sunt eu, Jan!

- Jan? Ah, Jan! Ai primit telegrama?

- Da, dragă, pentru asta te sun. Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Știi, tata... și bărbatul ăsta și... oh, e groaznic...

- Oprește-te! porunci Jan cu un glas ferm. Care bărbat? Începe cu începutul!

- Ieri a venit la noi la conac un bărbat și a vrut să vorbească cu tata și...

- Ce e? Spune!

- Nu pot vorbi... Chiar acum a intrat, șopti nedeslușit sora ei. Urmă o scurtă pauză apoi vocea reveni. Tocmai a venit, dar a ieșit din nou... acum e mai bine. Știi e un tip imens și e în cârdășie cu tata... Ies mereu împreună și se plimbă pe afară... și se tot uită la casă. Oh, Jan, lasă baltă cumpărăturile alea și vino acasă, știi doar că ești singura care te descurci cu tata.

- Nu-ți mai face griji! Liniștește-te! Mă întorc cu primul tren, o anunță ea cu un glas ferm.

Agitată, puse receptorul în furcă și realiză că nici măcar nu spusese la revedere. Sorbi o înghițitură de ceai și se uită la mătușa ei.

- Trebuie să plec. Nu știu ce are de gând, dar mi-e teamă că pune ceva la cale. A venit la noi un bărbat ciudat cu care se plimbă și se uită la casă...

- Oh, nu! Sper că nu vrea iar să vândă!

- Numai peste cadavrul meu! De asta trebuie să mă întorc. Știi ce înseamnă pentru mine, nu-i așa?... Îmi pare rău că te bat la cap cu necazurile mele, dar n-am încotro...

- Te înțeleg, nu-ți mai face probleme! Vin într-o clipă să te ajut să-ți faci bagajul.

Soarta era de partea ei. Ajunsese la gară cu numai cinci minute înainte de plecarea trenului, și acum era prea agitată să citească ziarul pe care mătușa i-l cumpărase. Privea pe geam fără să vadă și nici nu observase când începuse să plouă.

Aștepta de o jumătate de oră legătura spre Rathiemore și ploaia devenise torențială.

Feribotul străbătuse cu greu cele câteva mile de mare agitată până la insulă și Jan nu se simțea bine. După șapte ore de călătorie îi era foame și frig și știa că mai avea de mers trei mile prin ploaia deasă, până la conacul Craigie.

Se lăsase întunericul din cauza norilor groși și înainta aproape târându-se pe mijlocul drumului pentru a evita șanțurile și noroaiele de pe marginea lui.

Pe ambele părți se înșirau colinele sterpe și întunecate de la care insula își luase numele cu sute de ani în urmă. *Insula întunecată.*

Conacul Craigie fusese construit în secolul trecut și pentru Janis era, ca și colinele, o parte integrantă a insulei. Așezată într-o zonă împădurită, aproape de mare, clădirea din granit, acoperită cu iederă, era singurul cămin pe care Janis îl avusese de când se știa, și nici un străin nu va reuși să i-l răpească în nici un fel.

Intrase într-o curbă adâncă a drumului, cu capul aplecat din cauza ploii dese, și nu auzi sau zări vehiculul care se apropia rapid. Se opri, șocată de scrâșnetul chinuit al frânelor și de lumina orbitoare a farurilor. Încremenise, tremurând, și aștepta nemișcată, scăldată de lumina farurilor mașinii de teren, un Land Rover care se oprise la mai puțin de doi pași, într-o poziție ciudată cauzată de derapaj.

O umbră uriașă coborî și avansă spre ea, vorbindu-i cu cel mai furios ton pe care-l auzise vreodată:

- Ce dracu' cauți în mijlocul drumului, tâmpită idioată?!

Jan avusese o zi care începuse rău, continuase și mai rău și acum, în afară de frig, oboseală, foame și umezeală, aproape că fusese strivită de această brută pe care nici n-o vedea și care mai avusese și tupeul să vorbească de parcă era vina

ei! Își scăpă valiza din mână și, înfuriată de toate necazurile care dăduseră peste ea, își uită spaima și-i răspunse, încercând să-i imite tonul:

- Ascultă, nemernicule! Dai năvală în curbă cu șaptezeci...

- Cincizeci! o întrerupse el, fără s-o ia în seamă.

- ... de mile pe oră și mai ai obraz să te răstești la mine. Ești un maniac de cea mai joasă speță. Un mascul arogant și egoist pe care am de gând să-l reclam la poliție!

Tremura acum și de mânie.

De parcă ar fi auzit o glumă bună, individul izbucni în râs. Un râs batjocoritor, umilitor.

- Să mă reclami?!... Să știi că ai haz... după ce umbli pe mijlocul drumului și fără nici un obiect de îmbrăcăminte reflectorizant! Ai avut mare noroc că te-am văzut în ultima clipă...

Jan se calmă rapid. Avea dreptate bruta și tocmai o irita aroganța tonului și mai ales râsul acela. Era mai bine să plece cu demnitate înainte ca el să observe că tremura. Se aplecă și-și ridică valiza.

- Înseamnă că trebuie să-ți mulțumesc... reuși ea să spună cu un calm surprinzător și pentru ea... Și dacă mă lași să trec, poți să-ți vezi și tu de drum.

Stătea neclintit ca un bolovan. Era într-adevăr foarte înalt, poate doi metri, cu pieptul lat și umeri pe măsură.

- Tremuri ca o frunză. Mai ești speriată?

- Nu... sunt doar obosită.

Îi luă valiza din mână, fără să-i lase timp să se opună.

- Hm!... destul de grea pentru o fetișcană ca tine, o ironiză el cu același ton de mai înainte... Așa că am să te duc la destinație, numai să-mi spui unde anume.

- Mulțumesc, nu-i nevoie!

- Hai, lasă! Nu am de gând să stau să mă murez aici toată noaptea, ca să te lămuresc. Ce vrei? Să dea peste tine vreun nemernic de mascul arogant?

Jan simți nevoia să-l pocnească, dar se stăpâni și inspiră adânc numărând în gând până la cinci.

- Merg la conacul Craigie...

Aproape ca înainte să-și sfârșească ultimul cuvânt, el izbucni din nou în râs.

- Nu pot să cred!... Ești cealaltă soră! Acum îmi dau seama ce voiau să spună...

Ceva îngrozitor începu să pătrundă în mintea ei obosită. O senzație rece îi străbătu spinarea și se strădui să deslușească fața pe care încă nu o văzuse bine.

- Tu ești bărbatul... începu ea și apoi se opri.

- Da? Care bărbat?

- Dă-mi valiza. Nu merg nicăieri cu tine!

Încercă să i-o smulgă din mână, dar avu senzația că trage de rădăcina unui pom. Fără s-o bage în seamă, el făcu câțiva pași și trânti valiza pe canapeaua din spatele mașinii, apoi deschise

portiera.

- Urcă!... Sau poate vrei să fac cu tine la fel ca și cu valiza...

Jan se grăbi să-i dea ascultare. Părea capabil să se țină de cuvânt și nu dorea să afle.

Urcă și el, întoarse Land Rover-ul și porni spre conacul Craigie. Casa ei, căminul ei! Un lucru era sigur: telegrama sosise la timp și nu exagerase cu nimic. Dacă acest individ stătea la ei acasă, era clar că tatăl ei înnebunise!

Frânele scrâșniră și mașina se opri în fața ușii de la intrare. Bărbatul se întoarse și apucă valiza din spatele ei.

- Am ajuns. Coboară!

- Nu știu cum te cheamă, i se adresă ea calm și rar ca să fie sigură că el va auzi fiecare cuvânt, dar să știi că n-am nevoie ca cineva să-mi spună când am ajuns acasă. Îți mulțumesc!

- Mă numesc Breck Fallon, iar tu ești Janis... toți îți spun Jan.

- Doamne! Se pare că ți-ai învățat bine lecțiile... știi tot!

- Nu chiar așa, dar tu ești personajul principal în toate conversațiile care au loc pe aici: "Jan în sus, Jan în jos. Așa face Jan. Ce ar spune Jan?" Eram chiar curios să cunosc acest formidabil personaj a cărui opinie este atât de importantă... Și acum am avut ocazia...

Aprinse lumina în mașină și ea reuși pentru

prima dată să-i vadă figura. Simți că o străbate un ușor fior, ca o frică vagă. Sprâncenele groase, negre și genele lungi, erau trăsătura predominantă. Nu-i putea vedea exact culoarea ochilor, dar i se părea fără importanță. O față desenată energic, cu maxilare și pomeți puternici și buze frumoase.

- Și?

- Și ce gândesc?... Întinse arătătorul, i-l puse sub bărbie și-i înălță capul ca pentru a o vedea mai bine... O fetiță, și încă una înflăcărată. De fapt, nimic îngrijorător.

- Ține-ți mâinile departe de mine, domnule Breck Fallon, izbucni ea, încercând să-și stăpânească teama și furia, altfel vei afla că am și gheare.

- Oh! Am început să tremur...

Era insuportabil. Jan împinse cu putere portiera și sări din mașină pentru a scăpa de intolerabila senzație a apropierii lui. Se repezi spre casă. Avea o primă sarcină urgentă: să vorbească cu tatăl ei.

- Hei!

Vocea lui adâncă, insolentă, o țintui locului. Se întoarse încet, întrebătoare, spre el.

- Valiza! Ai uitat?... După primul ei pas spre mașină, adăugă zâmbitor: Ți-o duc eu, fetițo! Mă gândeam doar că poate ai nevoie urgentă de ceva.

- Să nu-mi mai spui niciodată așa, se încruntă

ea amenințător.

- Scuză-mă, scumpo! Voi încerca să țin minte. Problema e că... se aplecă și-i șopti confidențial... am o memorie foarte proastă.

Ajunseseră în fața ușii și când el o deschise, lumina puternică îl învălui permițându-i lui Jan să-l vadă mai bine. Constituția atletică și felul lui de a fi degajat, aveau ceva special, ceva indefinibil, ceva deosebit. Nu-și dădea încă seama ce anume...

- Se pare că nu te întâmpină nimeni? Nu știau că vii?

- Nu... Îți mulțumesc că m-ai adus. Nu te mai reții; spuneai că mergi undeva?

- Da, adevărat. Mergeam în sat să dau un telefon, dar poate să aștepte. Plăcerea de a te fi adus acasă, a...

- Te rog, nu pierdea vremea cu remarci stupide, îl întrerupse ea. Sunt prea obosită să le apreciez. De altfel, am de discutat cu tata; dacă nu ai nici o obiecție!

- Nu, nici vorbă!... În cazul ăsta, Jan, dacă pot să-ți spun astfel, îți urez noapte bună.

- Poți să-mi spui cum dorești, oricum nu va fi pentru mult timp.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre camera de zi unde știa că-l găsește pe tatăl ei. Îl auzi pe Breck ieșind și închizând ușa în urma lui și zâmbi mulțumită.

- Jan! Ce surpriză...!

Tatăl ei se ridică din fotoliul de lângă foc și veni s-o îmbrățișeze. Fără nici o îndoială, avea figura unui școlar prins fumând pe după un gard.

- Bună seara, tată! După cum vezi m-am săturat de bulevardele din Edinburgh și m-am întors acasă. Se întoarse spre surorile ei și le făcu cu ochiul. Bună, Judy! Bună, Helen!

- Ăăă... sper că Ina nu este bolnavă? se interesă tatăl ei. Adică...

- Nuu... E bine! Cum ți-am spus, am dorit să mă întorc acasă... Era momentul să abordeze problema intrusului, înainte să treacă surpriza revederii. Își fixă tatăl, cu ochii ei negri și continuă relatarea... Și, pe drum a fost cât pe-aci să fiu lovită cu mașina de un individ ciudat care spunea că se numește Breck Fallon și că stă aici la noi.

Jan era conștientă de cele două surori mai tinere care se căzneau să-și ascundă chicotelile în spatele cărților pe care se prefăceau că le citesc, dar îl urmărea atentă pe tatăl ei. Acesta, cu profilul lui acvilin aplecat, își umplea cu nonșalanță pipa, părând concentrat doar la ceea ce făcea. Nu aparținea secolului douăzeci, se gândi ea privindu-l. Ar fi trebuit să trăiască cu două, trei sute de ani în urmă, într-un loc liniștit, lucrând la invențiile lui, studiind stelele sau îngrijindu-și grădina. Părea de pe altă lume, având nevoie de protecție.

- Ah, Fallon! Da... ăă... v-ați întâlnit deja?

- Da, tată. Locuiește aici, nu-i așa? întrebă Jan zâmbind cu blândețe.

Cedric își ridică privirea spre ea clătinând aprobator din cap și-și pufăi energic pipa, scoțând un nor de fum.

- Ăăăă... pentru câteva zile... câteva zile.

- De unde vine?

- Cred că de la Londra. Este... ăă... fiul unui vechi prieten de-al meu.

- Într-adevăr?... Cineva pe care-l cunoaștem și noi?

Judy și Elen renunțară să se mai prefacă. Stând ca pe ghimpi, ascultau înfrigurate. Judy, o lungană cu picioare subțiri, se șaptesprezece ani, ura cu convingere bărbații. Helen, mai tânără cu doi ani, semăna cu tatăl lor, mai tandră și mai blondă. Amândouă aveau părul și ochii negri ca Jan.

- Ah, nu, draga mea. În război... ăă... știi, cunoști multă lume; un camarad mai vechi.

Pipa se stinsese și acum își făcea iar de lucru cu ea s-o aprindă.

- Hm, înțeleg, aprobă Jan. Era mai rău decât își imaginase. Era clar că mințea și încă foarte bine, pentru că nu era obișnuit să o facă, așa că treaba era destul de serioasă. Pentru moment, făcuse tot ce putea. A doua sarcină pe care și-o stabilise era o discuție cu cele două surori mai mici.

- Mor de foame, li se adresă ea, ridicându-se hotărâtă. Mă duc să mă schimb și vin să mănânc

ceva.

- A rămas niște ostropel... Mă duc să ți-l încălzesc, se grăbi Helen să-i vină în ajutor.

- Vin și eu cu tine, i se alătură Judy. Ne vedem în bucătărie. Să nu stai mult.

Jan îi dărui tatălui ei un zâmbet dulce și se retrase spre ușă.

- Cobor în cinci minute! strigă ea în urma lor și porni spre camera ei.

***

- Și acum, le spuse Jan ghemuindu-se pe un taburet din bucătărie, înfășurată în vechicul ei halat de casă albastru, povestiți-mi TOT.

- E mult de spus, o avertiză Judy. Ai face mai bine să mănânci întâi. Să nu te îneci cu ostropelul ăsta grozav făcut de Helen.

- Spuneți-mi, a mâncat și EL?

- Ei bine, da! Și i-a plăcut... Tata te lăuda și pe tine, ce bună bucătăreasă ești.

- Așa!?... Am să-i arăt eu. Mă întreb dacă o să-i placă terciul de ovăz... rece și cu cocoloașe.

- Nu vei îndrăzni, suspină Helen, șocată.

- Crezi că nu? Vom vedea! Acum însă, dați-i drumul. Spuneți-mi totul!

Cele două surori mai tinere se uitară una la alta chibzuind, apoi Judy începu să povestească.

- Deci... Tu ai plecat la Edinburg luni

dimineața. Helen și cu mine ne-am apucat să jucăm tenis iar tata a dispărut în atelier să lucreze la una din invențiile lui. O zi absolut normală. Apoi, a dat un telefon, mai spre seară, de la derivația pe care și-a făcut-o în atelier, și ni s-a părut ciudat că nu ne-a spus cu cine a vorbit, așa cum făcea de obicei, nu-i așa?

- Da, încuviință Jan nerăbdătoare. Continuă!

- Marți dimineața, Helen și cu mine făceam ordine în camera de joacă, fiindcă voiam să mai ducem din vechiturile acelea la târgul din Rothiemore, când am auzit o mașină apropiindu-se de ușa din față. Ne-am repezit la fereastră, căci nu era ziua în care vine măcelarul și... Își mări ochii dramatic, iar Helen izbucni, nemaiavând răbdare:

- Era Land-Rover-ul lui, iar el coborâse și se uita lung la casă.

- Da! S-a uitat în sus și desigur ne-a văzut împielițatul, se repezi Judy să adauge.

- Continuă! o îndemnă Jan.

- Ei bine, ne-am retras urgent, dar imediat l-am auzit pe tata, așa că pe furiș ne-am uitat iar afară. Tata îi strângea mâinile și spunea cam așa: "Ce plăcere să te văd"... și "Ce bine că ai venit". Era însă ciudat că spunea totul foarte tare, aproape strigând, de parcă... se opri, iar Jan adăugă calmă:

- ... de parcă voia să auziți și voi!

- Exact! Așa e! Ambele fete încuviințară dând energic din cap. Nu ți se pare ciudat?

- Ba da! Și apoi?

- I-am auzit deci intrând, așa că am alergat în capul scărilor să ascultăm; dar imediat ei au intrat în atelier și n-am mai putut auzi nimic. Apoi, după o vreme am coborât, așa din întâmplare, iar ei au ieșit și tata ne-a făcut cunoștință cu el. Mie nu mi-a plăcut deloc, dar ei, completă Judy aruncând o privire disprețuitoare spre sora sa mai mică, i s-a părut chipeș.

- Nu-i adevărat, exclamă Helen înroșindu-se ușor. Am remarcat doar că nu arată rău, atâta tot!

- Aiurea! Te înmuiaseși toată!

- Încetați! interveni poruncitor Jan. Mai bine spune-mi ce e cu plimbările în jurul casei. Asta e mai interesant.

- Da, ai dreptate... În timpul prânzului, tata a fost numai miere și zahăr și i-a propus lui Breck să-i arate împrejurimile, idee de care acesta a fost încântat. Se bucura ce noroc a avut să afle că tata locuia aici.

- Vrei să spui că a trecut întâmplător pe aici?

- Asta era impresia pe care voiau să ne-o lase, dar nu ne-au prostit ei pe noi. Ne-am gândit ce ne-am gândit și am hotărât să-ți trimitem o telegramă.

- Bine ați făcut, le lăudă Jan. Bravo!

- Oh! Sunt atât de fericită că te-ai întors. Ne simțeam atât de neajutorate, se lamentă Helen. Vei avea grijă de toate, nu-i așa? Să nu-l lași pe tata

să vândă casa!

- Nici în o mie de ani!

- Dar dacă are alte interese? Dacă vrea să fure una din invențiile lui tata? Sau poate urmărește altceva? întrebă Judy cu un glas mieros.

Jan se încruntă și reflectă și ea asupra acelor posibile întrebări.

- Ah! Mi-am amintit ceva. După ce a fost pe punctul de a da peste mine, mi-a spus că mergea în sat să dea un telefon. De ce nu a telefonat de aici?

- E clar! Este în serviciul vreunei puteri străine și avea de transmis vreun mesaj, răspunse Judy cu imaginația ei aprinsă de prea multe cărți de spionaj pe care le citise.

- Sau pur și simplu nu voia să aflați unde telefonează, găsi Jan o explicație mai realistă. Nu-mi place deloc acest Breck Fallon, iar numele ăsta pe care nu l-am mai auzit, e cu siguranță un nume fals...

Nu-și terminase vorbele și în bucătărie intră chiar subiectul discuției lor.

- Te asigur că nu e fals!

Capitolul 2

Trei perechi de ochi speriați se fixară în ochii cenușii ai lui Breck.

- Am să vă dezamăgesc, domnișoarelor, dar să știți că este numele meu real, care apare și pe permisul de conducere și în toate actele mele.

Jan își redobândi rapid stăpânirea de sine și nu se lăsă intimidată.

- Era o conversație particulară. Dorești ceva?

- Da, dar în primul rând vreau să te asigur că nu trăgeam cu urechea ci pur și simplu n-am putut evita să nu-mi aud numele.

Ochii cenușii deveniseră duri și reci ca oțelul iar Jan avu ocazia să observe mai bine și alte trăsături. În părul lui negru apăruseră câteva fire albe iar pielea bronzată îi dădea un aer de sănătate. Bărbia pătrată exprima atâta hotărâre încât Jan simți că bătălia ar fi pierdută înainte de a

începe.

Uită că purtă vechiul halat de casă și se ridică semeață.

- Deci, ce dorești?

- Niște ceai... Discutam ceva cu tatăl tău și el și-a manifestat dorința să bea un ceai. Eu m-am oferit doar să i-l duc... îmi cer scuze că v-am deranjat... nu știam că ești gata de culcare, adăugă el, uitându-se la halatul ei.

Jan se reașeză și regretă din suflet că nu-și pusese celălalt halat, din catifea roșie, pe care îl folosea la sărbători; nu că ar fi avut vreo importanță, dar s-ar fi simțit mai bine...

- Pun eu ceainicul la fiert, se repezi Helen.

- Foarte bine, mulțumesc!

Urmară câteva clipe de tăcere în care ceainicul începu să susure încet pe plita mașinii de gătit.

- Ai reușit să telefonezi? întrebă Jan în lipsă de alt subiect de discuție.

- Ah, da!

- Ai fi putut să vorbești de aici; sunt sigură că tata nu s-ar fi supărat.

- Așa este, dar oricum trebuia să ajung la han să-mi cumpăr țigări și o sticlă de whisky, așa că mi s-a părut logic să nu abuzez de amabilitatea voastră... Se opri o clipă și-i adresă un zâmbet fermecător... După ceai, voi bea un păhărel împreună cu tatăl tău și dacă-ți face plăcere, te invit și pe tine. Asta, desigur, dacă nu ești prea

tânără pentru așa ceva!

- Am douăzeci și unu de ani, replică ea fără întârziere, rănită în amorul propriu.

- Oh! Nu credeam... Aha, e gata ceaiul. Mulțumesc, Helen, ești deosebit de amabilă!

Luă două căni într-o mână, ceainicul în cealaltă, se întoarse și se înclină zâmbitor spre Jan, apoi ieși din bucătărie.

Judy făcu rapid trei pași în urma lui, închise ușa și rămase sprijinită de ea.

- Aveam chef să-l pocnesc! explodă Jan. Îl urăsc pe individul ăsta!

- Te cred; și eu simt la fel, se strâmbă Judy. De altfel, nici el nu te prea place, se vede!

- E clar că nu-i de dorit să locuiască aici, nu-i așa?

- Așa e, dar nici măcar nu știm dacă asta vrea de fapt.

- Ce altceva să vrea?

- Nu știm, replică din umeri Judy, neajutorată. Ne-am imaginat toate posibilitățile și poate că într-adevăr este fiul vreunui vechi prieten de-al tatei, care întâmplător trecea pe aici...

- Imposibil! Cum ar putea cineva trece "întâmplător pe aici"... ce tot spui? Parcă nu ai și ți că trăim pe o insulă retrasă pe care se ajunge numai cu feribotul și că nimeni nu trece pe aici, nici măcar turiștii.

- Dar de ce ar vrea să trăiască aici? interveni

Helen. Nu pare a fi genul care să stea să pescuiască ore întregi... ce altceva să facă aici?

- Hm!... Jan își mușcă buzele gândindu-se cum să rezolve misterul. Ia spuneți, în ce cameră doarme?

- În cea albastră din spate. De ce?

- Cred că aș vrea să arunc o privire pe acolo...

Cele două surori făcură ochii mari, îngrozite de un astfel de gest din partea ei. Liniștiți-vă! le calmă ea zâmbind. O privire rapidă, atâta tot! În definitiv, trebuie să intru dimineața să-i fac patul, nu-i așa?

- Astăzi l-a făcut singur, sări Helen s-o informeze,

- Hm... și ce dacă? Nu aveam cum să știu. Voi lua o mătură și o cârpă și voi intra să fac curățenie... Ce bagaje a avut?

- Trei valize mari pe care sunt lipite etichete din toată lumea, și o cameră de luat vederi pe care o ține pe noptieră... și miroase în cameră a pădure de brazi de la loțiunea după ras pe care o folosește...

- Ce fel de etichete, adică de unde sunt?

- Stai să-mi amintesc!... Helen își duse cu inocență un deget la frunte... Ah, da! Monte Carlo, Rio de Janeiro, Sydney, New York și... Mockba... asta trebuie să fie Moscova, nu-i așa? Mai erau și alte câteva mai șterse; nu se vedea de unde sunt...

Jan rămase câteva clipe în tăcere, meditând la

bogăția de informații pe care i le furnizase Helen.

- Crezi că ar putea fi spion, sau așa ceva? întrebă Judy bănuitoare.

- Nu; dar un lucru este sigur! Îmi displace din ce în ce mai mult... și cred că trebuie să fim atente cu tata, adică să încercăm să nu-l lăsăm prea mult timp singur cu Breck. Un om ca el ar putea să-i spună orice și să-l ducă de nas. De acord?

- De acord, încuviințară surorile ei.

- Bine! Jan se ridică. Să sperăm că nu e prea târziu... Și acum, să mergem la ei!

- Așa vrei să mergi? întrebă Judy arătând semnificativ spre halatul ei.

- Bineînțeles. Este pe deplin decent și sunt sigură că-l pot impresiona și așa. Veniți, fetelor; bătălia poate începe!

***

A doua zi dimineața când se trezi, Jan își aminti de seara precedentă. Breck Fallon se dovedise că nu era o persoană needucată. Le întâmpinase cu aparentă încântare când mărșăluiseră în încăpere, și se ridicase imediat, foarte curtenitor, să le ofere câte un scaun. Apoi, îi turnase puțin whisky într-un pahar și i-l oferise în timp ce le adresa cuvinte de apreciere și laude în legătură cu ordinea și curățenia din casă.

Le întrebă apoi dacă jucau tenis, căci văzuse

terenul din curtea din spatele casei.

- Sigur că jucăm! Nu sunt prea bună, dar poate facem mâine o partidă! propusese Jan și zâmbise ademenitor iar apoi se uitase la surorile ei și le făcuse cu ochiul.

- Cu plăcere, deși, din păcate, nu am mai jucat de mult timp. Oricum, altceva nu prea e de făcut și va fi distractiv. Sper însă că facem mai întâi și câteva mingi de antrenament, nu-i așa?

Jan acceptase, dând din cap cu îngăduință, și ridicase paharul.

- Îți doresc succes!

Stătea în pat și se gândea la toate acestea, când ușa se deschise și intră Helen.

- Chiar ai de gând să joci cu el?

- Desigur; să-mi ții pumnii!

- Aproape că m-a bufnit râsul când te-am auzit spunând că nu ești prea bună. Cum ai putut să fii atât de serioasă?... Sper că ți-a văzut diplomele și cupele pe care le-ai câștigat!

- Le-am ascuns înainte de a merge la culcare, mărturisi cu calm. Abia aștept să-i văd mutra după ce va lua bătaie; să văd cum va suporta o știrbire a mândriei lui masculine.

- Nu uita că este destul de puternic și cred că are și viteză.

- Contează mai mult finețea și îndemânarea decât forța, iar viteză mai am și eu.

- Sunt convinsă și chiar mi se pare cam

nesportiv să nu-i spui că ai câștigat în atâtea campionate școlare internaționale.

- Mie nu! Și chiar tu ai spus că este mult mai puternic decât mine. S-ar putea să pierd!

Se spălă și se îmbrăcă, apoi coborî împreună cu Helen la bucătărie. Prepară în grabă terciul tradițional de cereale și puse special o farfurie plină pe masă, ca să se răcească. Se bucura că tatăl ei nu coborâse încă și când îl auzi pe Breck intrând în sufragerie se prezentă imediat, surâzând cuceritor, cu farfuria în care era terciul, răcit anume.

- Acum l-am preparat, dar știi... casa asta e atât de mare, bucătăria cam departe și poate s-a răcit puțin până aici... Poftă bună! îi ură ea cu un glas mieros.

Îl urmări cu o satisfacție ascunsă cum înghițea cu noduri terciul neapetisant.

- Este delicios, te asigur. Și în plus, am nevoie de calorii pentru meciul de tenis.

- Vezi, tocmai de asta sora mea îți pregătește și o omletă cu șuncă, îl anunță ea satisfăcută că-l chinuise destul cu terciul. Îi turnă și o ceașcă de cafea și își unse o felie de pâine prăjită cu unt din care mușcă cu poftă.

Helen intră aducând farfuria cu ouăle și șunca, prăjite pentru el.

- Vă mulțumesc; sunteți deosebit de amabile și generoase. Tu nu mănânci așa ceva? o întrebă el

pe Jan.

- Rareori mănânc la micul dejun. Acum sunt aici mai mult ca să-ți țin companie.

- Ești o gazdă perfectă, mai ales că ai atâtea de făcut într-o casă ca aceasta.

- Așa e, încuviință ea oftând. Este foarte mare și este treabă mai multă decât îți poți imagina.

Jan nu pierdea nici o ocazie în care să saboteze interesul lui pentru casă și era decisă să scoată în evidență toate neajunsurile și defectele ei reale sau imaginare pentru a-l descuraja să o cumpere.

- Ai prefera să trăiești într-un loc mai mic?

- În nici un caz! izbucni ea tăios, este casa mea și n-aș schimba-o cu nimic.

Își turnă un pahar de suc de portocale și-l privi cum mănâncă învăluit în razele luminoase ale soarelui de dimineață care pătrundeau prin ferestrele deschise. Arăta foarte bine în tricoul alb, în blugi și cu o jachetă din bumbac. Era foarte relaxat și calm, în contrast cu temperamentul vulcanic de care dăduse dovadă în seara precedentă când se întâlniseră pe drum.

- Ai devenit deodată foarte tăcută... observă el pe un ton blând.

- Ah... da... scuză-mă! Mă gândeam.

- Nu te scuza. Toți avem nevoie să mai și gândim. În privința asta însă, voi sunteți favorizați căci observ că vă lipsește distracția radioului și a televiziunii.

Ochii ei scăpărară iritați la auzul acestei remarci.

- Este un radio în bucătărie, de la care aflăm știrile și noutățile zilnice. Cât despre televizor... se opri o clipă pentru a-și alege cuvintele și a nu părea exagerată.

- Ah, înțeleg! Nu puteți recepționa aici!

- Nicidecum! Putem recepționa, dar nu vrem. Este cel mai... cel mai stupid lucru care s-a inventat vreodată. Este un aparat nefolositor, distrugător al sufletului.

- Toți gândiți așa, sau este numai opinia ta?

- Bineînțeles că toți gândim așa! Există mai multe lucruri bune de făcut decât să stai țintuit ore în șir cu ochii lipiți de o cutie cu un ecran pe care se mișcă umbre și lumini.

Breck tuși ușor pentru a-și înăbuși râsul dar Jan sesiză nuanța și se ridică jignită, gata să iasă din încăpere.

- Scuză-mă, te rog; m-a surprins înflăcărarea și pasiunea cu care te-ai ambalat într-un subiect fără importanță. Spune-mi... dacă nu mă înșel, sora ta de la Londra este măritată cu cineva care lucrează în televiziune!

Jan se reașeză încet și-l privi bănuitoare.

- Așa deci! Știai și voiai doar să te amuzi?

- Nu, o asigură el, privind-o foarte serios. Voiam doar să-ți aud părerea, mai ales că tatăl tău m-a asigurat că modul vostru de viață, și deci și al

tău, este atât de important așa cum este, încât orice schimbare ar fi foarte greu de suportat și de acceptat...

- Tata ți-a spus toate astea?

- Regret... dar n-am nici o vină. Mi-am manifestat surpriza să nu văd nici un televizor, iar el mi-a explicat că nu e... popular aici.

Jan se ridică din nou, iritată. Nu mai avea chef să discute cu el. O tulbura, mai ales că subiectul discuțiilor era legat de propria ei persoană.

- Scuză-mă! Trebuie să strâng și să duc farfuriile.

- Desigur. Apropo, la ce oră vrei să jucăm tenis?

Jan se întoarse și-l privi pe sub sprâncene.

- Oricând ești gata!

- Să zicem peste o jumătate de oră? Mai am vreo două scrisori de scris, apoi... ridică din umeri și zâmbi candid... sunt cu totul al tău!

- Ei bine! Peste o jumătate de oră.

Ieși în grabă din încăpere. Ultimele lui cuvinte erau neobișnuite; ce voise să spună cu ele? Era un om ciudat, un om pe care era greu, ba chiar imposibil să-l ignori. Degaja forță, autoritate, și în același timp era foarte controlat, chiar ascuns. Îi era aproape frică de el iar acum i se părea ridicol și regreta nebunia de a-l fi provocat să joace tenis.

***

Soarele strălucea pe un cer aproape alb și totul

era atât de verde și de curat. O astfel de vreme putea convinge și pe cel mai îndârjit citadin să se mute pe o insulă ca a lor...

- Frumoasă zi! Bărbatul masiv de lângă ea îi ghicise cu siguranță gândul.

Mergeau spre terenul de tenis aflat în spatele grădinii pline cu legume și zarzavaturi și Breck admira straturile cultivate cu grijă.

- Ție îți place grădinăritul?

- Din păcate nu mă prea pricep, dar voi învăța dacă va fi nevoie.

Jan simți o amenințare în răspunsul lui și își mușcă buzele iritată, dar imediat își spuse în gând că exagera acordând o semnificație prea mare fiecărui cuvânt rostit de el. Începu să se gândească cu satisfacție ascunsă la apropiata lui înfrângere de pe teren.

- În care parte preferi să joci?

- Mi-e indiferent. Alege tu.

- Oaspeții au întâietate, insistă ea. Joacă în partea asta și vei avea soarele în spate.

- În regulă! Accept!

Jan verifică dacă plasa era bine întinsă iar Breck își încercă racheta lovind de câteva ori mingea.

- Să începem!

Jan trimise o minge peste fileu și Breck o returnă destul de bine. Urmară alte câteva schimburi lejere, mai ezitante la început, apoi, treptat, pe măsură ce se încălzeau, mai sigure și mai

rapide. Loviturile lui Breck erau lipsite de forță; se mulțumea să răspundă pentru a ține mingea în mișcare. Jan era sigură că Judy și Helen îi urmăreau de la fereastră și se întreba unde era tatăl lor.

- Începem? întrebă ea.

- Da! Câștigă cel mai bun din trei seturi.

Jan uită de toate presupunerile și îndoielile. Simțea în vene excitația jocului care-i plăcea atât de mult și adulmeca victoria la care râvneau. Execută primul serviciu și returul o surprinse; parcă era altul cel care lovise acum mingea. După câteva schimburi de mingi, scorul ajunsese la treizeci-patruzeci și Jan trimise cu putere o minge joasă în colțul stâng unde el nu o mai ajunse.

- Primul ghem este al tău, recunoscu el admirativ.

Schimbă serviciul și totuși Jan nu mai reuși o minge.

- Cincisprezece-zero! Ai baftă!

- Probabil.

Continuară să joace și, deodată, jocul lor deveni mai agresiv. El se mișca rapid și nici urmă din ezitările cu care începuse. Ba chiar mai mult, trimitea mingea cu un efect nemaiîntâlnit, făcând-o să alerge și să rămână pe linia din spate, iar serviciul ei atât de periculos deveni ineficient datorită unor retururi devastatoare. Breck câștigă lejer al doilea și al treilea ghem iar Jan începu să realizeze

că nu avea de-a face cu un începător. Avea în față un adversar mai puternic decât toți cei pe care-i întâlnise până atunci. Se simți stimulată și la scorul acesta era vital să câștige următorul ghem. Își puse în joc toată ambiția și se concentră asupra fiecărei lovituri. Reuși să câștige ghemul și scorul deveni egal, dar satisfacția ei nu dură mult. Breck câștigă ușor, făcând demonstrații de măiestrie, următoarele ghemuri, și în ciuda eforturilor ei disperate de a riposta, setul se încheie cu victoria lui.

Cu picioarele tremurânde și respirația agitată de efort se așeză pe banca de la marginea terenului și se uită în sus spre cer căci i se părea că soarele se revarsă asupra ei. Breck se apropie cu pas elastic și se opri în fața ei.

- Hei, hei! Trebuie să recunosc că mi-a plăcut setul ăsta. Sper că și ție!

- Mda... Parcă spuneai că nu ai mai jucat de mult timp!

- Am spus eu asta? Ah... da! A fost o mică minciună cu care încercam să nu rămân mai prejos.

- Ce vrei să spui? Jan știa deja ce voia să spună și regretă că deschisese subiectul, dar era prea târziu.

Breck își scoase jacheta și o aruncă pe spătarul băncii.

- Tu ai spus prima că nu ești prea bună, când erai sigură de contrariu. Voiai să-mi administrezi o

lecție, deși nu era prea elegant să faci asta cu un adversar fără pretenții...

Cuvintele lui și mai ales tonul ironic dar aspru își atinseră din plin ținta și Jan se întoarse pentru a-i evita privirea...

- De ce nu mă privești în față? E timpul ca cineva să-ți spună câteva adevăruri și cred că eu voi fi acela.

Breck își întinse mâna și o apucă de umeri dar Jan se smuci înfuriată și-l înfruntă, revoltată de vorbele lui.

- Dar cine te crezi, să ai dreptul să-mi vorbești astfel? Te asigur că nu sunt obligată să-ți ascult grosolăniile, domnule Breck Fallon!

- Și totuși ai să asculți, fie că-ți place, fie că nu. Și ca să înțelegi că am dreptate, pot să-ți spun că a fost o greșeală să mai ascunzi distincțiile acelea pe care le-ai câștigat. Ai făcut-o prea târziu; le văzusem deja.

În acel moment, Jan regretă din nou copilăria ei de a-l fi provocat dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut asta în fața lui. Își ridică bărbia și zâmbi amuzată de propria poznă.

- Așa deci! Le-ai văzut! Înseamnă că suntem chit, nu-i așa?

- Nu chiar!... Ar mai fi câteva lucruri care trebuie clarificate și acum momentul e prielnic căci nu ai unde să fugi...

Jan se ridică și-l privi încruntată, atentă la ce

urma să spună. Nu-i plăcea tonul cu care-i vorbea, dar pe moment trebuia să-l asculte; n-avea încotro...

- Este evident că permanent încerci să subliniezi neajunsurile casei și ale locului și concluzia clară este că vrei să te debarasezi de mine. Aș vrea să știu, de ce?

Sinceritatea lui tăioasă o șocă și se văzu obligată să răspundă la fel. Și pentru că problema era atât de delicată, cuvintele izbucniră năvalnic, ca un șuvoi menit să înlăture orice obstacol i-ar sta în cale.

- Deoarece îmi iubesc casa, surorile mele o iubesc și ele, iar tata care e un visător și lipsit de simț practic poate fi foarte ușor manevrat și înșelat. Dar noi nu-l vom lăsa să-și vândă casa orice ar fi, dacă va fi nevoie ne vom lupta cu tine și nu o vom da în ruptul capului.

Ochii îi scânteiau, obrajii i se îmbujoraseră și-și încleștase pumnii, gata să sară la bătaie.

Breck o privi uimit, cu ochii mari, și era sigur că ea nici nu-și dădea seama cât de frumoasă era și cât de provocatoare în furia ei dezlănțuită.

Pentru câteva clipe se așternu tăcerea, apoi pe buzele lui Breck încolți o umbră de zâmbet.

- Asta credeai?... Într-adevăr asta credeai?... Zâmbetul lui se lărgise, aproape că râdea amuzat.

Jan îl privea încremenită, incapabilă să înțeleagă...

- Dar eu nu vreau să cumpăr casa!

Jan se simți cuprinsă de o imensă ușurare.

- Nu... nu se poate... nu vrei s-o cumperi? bâigui ea. Fața lui redevenise însă serioasă, ceea ce o îngrijoră și-i micșoră bucuria inițială. Atunci ce...?

- Cred că ar fi bine să stai jos, pentru că am ceva să-ți spun și nu cred că îți va plăcea!

Capitolul 3

Jan se așeză. Ușurarea pe care o simțise cu câteva clipe în urmă dispăruse, înlocuită de o stare de uluială paralizantă. Breck rămăsese în picioare și părea total relaxat, deși îi transmitea o stare de tensiune neliniștitoare.

- Nu înțeleg, reuși ea să murmure. Dacă nu vrei să cumperi casa, ce altceva te interesează?

În liniștea zilei de vară se auzea o albină bâzâind deasupra unei flori la câțiva pași de ei iar undeva, departe, țipa un pescăruș.

- Am într-adevăr un anumit interes, dar te asigur că nu prezintă nici un pericol pentru casa voastră. Chiar mai mult, când vizita mea se va termina, veți avea o frumușică sumă de bani în plus, care contează, nu-i așa?...

- N-am chef să discut cu tine situația noastră financiară, interveni ea tăios.

Breck își trecu degetele prin părul negru și-și sprijini un picior pe bancă.

- Doamne, ce dificilă ești! Țepoasă ca un arici!

- Mai bine lasă la o parte insultele și spune ce ai de spus.

Breck o privi cu ochii de culoarea granitului și trase adânc aer în piept.

- Ei bine, am să-ți spun! Am venit de la Londra să văd insula și aproape într-o săptămână vor veni și niște colegi de-ai mei... Vom face un film documentar pentru televiziune. Vrem să prezentăm viața locuitorilor acestei insule atât de deosebite, casele lor, ocupațiile lor, pescuitul și tricotatul. Îl vom filma pe tatăl tău care este un personaj atât de pitoresc, lucrând la ciudatele lui invenții, vom filma casa voastră și împrejurimile și poate... și pe voi. Iar când totul va fi gata, vom dispărea ca și cum n-am fi fost, și singura urmă a trecerii noastre pe aici va fi un film de televiziune.

Jan ascultă cu ochii măriți și cu oroare crescândă în suflet iar când Breck termină, sări în picioare.

- Nu! Nu și iar nu! Nu vei face asta! Insula Dark este așa cum e, deosebită și pașnică, tocmai fiindcă este retrasă. Dacă voi veniți și veți face ceea ce aveți de gând, o veți distruge... o veți pângări; nu va mai fi niciodată ceea ce a fost. Mă înțelegi? Nimic nu s-a schimbat aici de sute de ani și nu avem nevoie ca acum să năvălească aici străini și

să-și bage nasul peste tot și să calce totul în picioare!

Jan tremura de furie. Crezuse că nimic nu putea fi mai rău decât o posibilă nesăbuință a tatălui ei de a vinde casa și iată că se înșelase. Intențiile lui Breck erau o perspectivă cel puțin tot atât de rea, poate și mai rea, și sentimentul ei de antipatie față de el se adânci într-o clipă. Simțea că-l detestă.

- Te asigur că nu suntem vandali, încercă el s-o calmeze. Nimeni nu va distruge nimic!

- Nu înțelegi? Mă refer la ceilalți; la cei care-ți vor vedea filmul și care apoi vor veni să-și construiască hoteluri sau case de vacanță. Am avut prieteni la colegiu care locuiseră în zone asemănătoare, în care s-au construit drumuri și autostrăzi iar liniștea și frumusețea locurilor au fost pe veci distruse...

- Situația e diferită! Voi sunteți prea izolați. Nici o autostradă nu va ajunge vreodată aici...

- Nu, nu te vom lăsa! Dacă tata va afla intențiile tale, sunt sigură că te va trimite la plimbare.

Jan se întoarse, cu gândul să se îndrepte spre casă, dar cuvintele lui o ținuseră pe loc prin siguranța tonului său.

- Nu o va face!... Nu o va face, pentru că deja știe și este de acord. Cine credeai că m-a invitat aici?... Am încercat să vin când erai plecată la Edinburgh, pentru că Diana m-a avertizat în

privința ta, dar am crezut că exagerează. Iar acum am constatat că avea dreptate. Ești insuportabil de egoistă și...

Brațul ei zvâcni în sus și palma plesni în plin obrazul lui Breck. Amândoi rămaseră încremeniți, surprinși în egală măsură; el de rapiditatea și gestul ei, iar ea de faptul că o cunoștea pe Diane. Breck își mișcă maxilarul, își îngustă ochii și un zâmbet apăru în colțul buzelor lui.

- ... și chiar periculoasă, continuă el. Îți promit, însă, că te voi îmblânzi înainte de a pleca, iar dacă mai faci vreodată asta, am să te pun pe genunchii mei și... am să-ți trag câteva la fund!

Jan simți același impuls să-l plesnească, dar privirea lui o convinse că nu glumea.

- Te urăsc! șuieră ea, furioasă.

- Chiar așa? Să știi că nu-mi pasă. Poate te crezi regina acestui locșor, dar să știi că n-am să renunț. Am să fac ceea ce am de gând și cu cât vei accepta mai repede acest fapt, cu atât va fi mai bine.

Jan nu mai putu să spună nimic. Se aplecă, își ridică racheta și porni spre casă.

La una dintre ferestrele de sus se mișcă o perdea. Era sigur că Helen și Judy urmăriseră toată scena și acum o așteptau ca pe ghimpi, să afle ce au vorbit. Simțea un nod în gât dar ardea și ea de dorință să le spună cine era de fapt acest Breck Fallon și mai ales că era un prieten al Dianei.

***

- Nu se poate! Oh, Jan, nu se poate, nu e posibil, se văicări Helen. Adică tata și Diane au copt chestia asta împreună?! Îngrozitor!

- Așa se pare...

Se aflau în dormitorul Helenei din care se vedea cel mai bine terenul de tenis.

- Sunt bucuroasă că l-ai pălmuit, interveni Judy, întinsă pe pat și mâncând un măr. Aș fi făcut-o și eu cu mare plăcere. Ce ți-a spus după ce l-ai pălmuit?

- S-a grozăvit că dacă mai fac o dată, mă pune pe genunchii lui și mă bate. Cred că vorbea serios.

- E o brută! Păcat că nici una dintre noi nu este băiat. Ar avea nevoie de o lecție.

Judy mușcă adânc din măr și mestecă viguros și cu îndârjire.

- Problema e, ce facem acum?

- Obligatoriu, trebuie să vorbim cu tata și asta cât mai repede, înainte ca el să se apuce să-i spună cine știe ce.

- Așa e! Haideți chiar acum!

Coborâră toate trei și se oprirră în fața atelierului iar Jan ciocăni ușor. Era o regulă nescrisă încă de când erau copile. Răspuns nu primeau întotdeauna și asta nu din nepolitețe ci pur și simplu din cauză că tatăl lor nu mai auzea nimic atun-

ci când se cufunda în lumea lui. Uneori ar fi uitat să și mănânce dacă n-ar fi fost ele să-i amintească și toate trei îl îndrăgeau cu atât mai mult.

- Tată! Ești acolo?

Jan mai ciocăni de câteva ori și ascultă cu atenție. Se auzi o moșmondeală și un foșnet apoi ușa se deschise. Cedric Sutherland era în halatul de lucru, cu părul alb zburlit și cu ochelarii pe vârful nasului.

- Ah! Voi erați? le întâmpină el cu un zâmbet larg. Înseamnă că am auzit bine... Ăăăă... veniți, intrați!

În încăpere era o harababură de nedescris. Pe masa a cărei suprafață nu se vedea, erau îngrămădite de-a valma tot felul de cutii, cărți, eprubete, piese metalice, câteva role de sârmă, o lampă Bunsen, bucăți de lemn și de material plastic. Pe lângă doi dintre pereți erau aliniate câteva dulapuri masive și etajere cu borcănele și sticluțe.

- Stați jos... undeva, dacă găsiți loc. Tocmai lucram la... făcu un semn vag cu mâna spre un obiect ciudat de lângă fereastră.

- E-n regulă, tată? Vrem doar să discutăm puțin cu tine în legătură cu Breck.

- Aha! Despre el?... Bine.

- Am aflat azi-dimineață de ce este aici și... Tată! Nu se poate să-l lași să facă filmul acela pentru televiziune. Îți dai seama ce se va întâmpla?

Cedric se încruntă și-și împinse ochelarii mai

sus pe nas, dar după o secundă, alunecară la loc.

- Ce să se întâmple?... Vor fi doar câțiva băieți cu camere de luat vederi. Câteva imagini din împrejurimi, câteva case și poate câteva discuții cu oamenii de pe aici.

Jan oftă, simțind că o cuprinde disperarea. Fără îndoială, Diane și Breck știuseră să-l lămurească iar el era acum convins că situația era roz. Se uită la surorile ei căutând ajutor și întâlni ochii lor copilărești care o priveau speriați. Trebuia să se descurce singură.

- Dar, tată! Nu e chiar așa de simplu... Insula asta, casa noastră, nu vor mai fi niciodată la fel după ce atâta lume va vedea cât de frumoasă și pașnică este. Vom ajunge ca cei din Blackpool sau Clacton!... Îl văzu pe tatăl ei ridicând din sprâncene și clătinând capul fără să spună nimic... Și băieții aceia vor locui la noi? Pentru că nu văd unde altundeva ar putea locui...

- Vor plăti pentru asta și știi că avem nevoie de bani.

- Banii nu sunt totul!

Era scumpa și loiala Helen, care găsise curajul să-i sară într-un fel în ajutor.

- Așa e, dar avem nevoie de ei ca să trăim, nu-i așa?

- Tată! Vom munci, vom tricota, vom găsi ceva, dar nu-l lăsa să vină aici! îl imploră Jan cu disperare în glas.

- Prea târziu! Deja am fost de acord. Îmi pare rău, dragele mele, dar asta e situația. Acum suntem obligați să acceptăm!

Descurajată, Jan se retrase în camera ei. Nu se mai putea face nimic. Breck Fallon știuse toate astea și se jucase cu ea ca pisica cu șoarecele. Își amintea cuvintele lui de pe terenul de tenis și se hotărî să nu se lase învinsă.

Se auzi o bătaie în ușă și după răspunsul ei, în cameră intră Breck.

- Tu!? Ce dorești?

- Trebuie să-ți vorbesc. Sunt de făcut unele aranjamente și... în definitiv, tu ești stăpâna casei.

- Aranjamente! S-au făcut destule aranjamente fără să fiu consultată.

- Te rog, nu dramatiza și mai bine ascultă-mă. Lucrurile vor fi ușor de suportat dacă vei fi rezonabilă. Săptămâna viitoare va veni și asistentul meu, iar atunci când vom stabili un plan clar, vom chema întreaga echipă. Cum bine știi, invitați de tatăl tău, vom locui aici.

- Și dacă eu nu accept să mă ocup de asta?

- Fii sigură că ne vom descurca. Terry, asistentul meu, știe să gătească și nu suntem năzuroși.

- Nimeni nu pune piciorul în bucătăria mea!

- Bucătăria ta? Este a tatălui tău cu siguranță. Doamne, cât ești de mândră și încăpățânată! Ai avea nevoie să fii nițel scuturată...

- Atinge-mă doar și vei vedea ce pățești!

- Fii sigură că n-am s-o fac și stau mai bine cu stăpânirea de sine decât tine. Oricum, să știi că mă pui la grea încercare.

Stătea în fața ei cu un aer de forță controlată. Ochii îi scăpărau și pe buzele lui se citea dârzenia apoi, deodată, zâmbi și clătină mustrător din cap.

- Așadar, eu te-am anunțat; rămâne să alegi cum să te porți... Se îndreptă spre ușă și o deschise, apoi se opri, ca și cum și-ar fi amintit ceva... Totuși, într-o privință, cred că Diane s-a înșelat. Spunea că ești o bucătăreasă excelenetă. Nu-mi vine să cred...

Ieși și închise încet ușa în urma lui.

Jan își încleștă pumnii într-o furie neputincioasă. Era absolut îngrozitor! Dârzenia lui o făcea să înțeleagă clar că nu va ceda o dată ce luase o decizie, iar ultimele lui cuvinte îi răniseră adânc amorul propriu.

Se așeză pe pat să se odihnească. Exista oare vreo soluție?

***

Imediat după prânz, Jan o trimise pe Helen să culeagă zmeură. Curând după aceea sosi și mașina măcelarului și Jan oscilă în a cumpăra o găină mare sau o pulpă de porc. Rezolvă problema cumpărându-le pe amândouă. Apoi o trimise pe Judy să culeagă mere.

Ultima remarcă a lui Breck îi stârnise ambiția și avea de gând să facă o demonstrație care să-l contrazică zdrobitor. Se apucă de treabă căci avea multe de făcut pentru a-și pune planul în aplicare. Reușise să pună cratițele pe foc și se așezase pentru o clipă să bea o cafea în bucătărie când apăru Judy.

- Ai adus mere?

- Mm... Nu erau prea coapte; am adus totuși câteva... Judy se opri și inspiră adânc... Miroase extraordinar! Ce gătești?

- Așteaptă până la cină și vei vedea.

- Credeam că ai de gând să-l înfometezi...

- M-am răzgândit. Stai jos și ajută-mă să curățăm merele și am să-ți spun ce am vorbit cu el.

Îi povesti discuția din dormitor, încheiată cu provocarea lui care o făcuse să-i răspundă.

- Îl voi face să se lingă pe degete, continuă ea. Asta înseamnă să-ți iei adversarul prin surprindere, nu-i așa?

Judy nu păru impresionată de logica spuselor ei.

- Hm... Dacă tu spui așa?! Mă duc să văd ce face Helen cu zmeura. A plecat deja de un veac!

- Bine faci!

Jan se ridică și ea și se duse să controleze mâncarea de pe foc, apoi adăugă zahăr și vanilie la merele tăiate și le întinse într-o tavă. Adulmecă și ea mirosurile și aromele apetisante din bucătărie

și zâmbi mulțumită.

- Ai să vezi tu, domnule Cap-pătrat Fallon! Îți arăt eu ție!

***

Cedric Sutherland se lăsase convins să vină la timp la cină și acum, după ce terminaseră supa de ciuperci, stătea de vorbă cu Breck. Jan și Helen se ridicară de la masă ca să aducă celelalte feluri de mâncare: friptura de porc, cartofii prăjiți, sosul de mere, mazărea și morcovii înăbușiți.

- Dacă vrei, te rog să tai tu friptura, i se adresă Jan lui Breck; tatei nu-i place s-o facă!

- Desigur!

Toate se dovediseră delicioase. Mâncau în tăcere și Helen îi făcu cu ochiul lui Jan văzându-l pe Breck golindu-și farfuria.

- Te rog să te mai servești, dacă dorești, îl îndemnă cu politețe Jan.

- A fost excelent totul, dar nu mai pot.

- Mă bucur că ți-a plăcut și sper că ai păstrat un loc și pentru desert.

Jan se ridică și începu să strângă farfuriile. Breck se ridică și el.

- Dă-mi voie să te ajut.

Nu așteptă răspunsul ei și luă o tavă cu câteva farfurii și o urmă spre bucătărie.

- Nu trebuia să te deranjezi... În pofida cuvin-

telor rostite, se simți măgulită de gestul lui, aproape încântată... Pune-le aici, te rog.

Pe masa din bucătărie se aflau cinci boluri de sticlă cu spumă de zmeură decorată cu frișcă, pe care Jan le puse pe o tavă.

- Dacă vrei, du-le în sufragerie. Vin și eu cu cafelele.

Breck o privi cu vădită admirație iar Jan nu știa nu știa ce să mai creadă. Pe de o parte se dovedise arogant, agresiv și brutal, iar pe de altă parte manifestase inteligență, gentilețe și cavalerism.

- Aș vrea să mulțumesc gazdei pentru această delicioasă masă demnă de cel mai rafinat restaurant londonez. Într-adevăr, Diane a avut, în privința asta, dreptate.

Jan sorbea din cafea și-l privea discutând în continuare cu tatăl ei. Fusese curtenitor și politicos, cu totul altfel decât până atunci. Zăbovi cu privirea asupra trăsăturilor lui și deodată deveni conștientă de o realitate pe care o observase din prima clipă, dar refuzase s-o accepte. Breck era un bărbat deosebit de atrăgător.

Capitolul 4

Jan se trezi devreme a doua zi dimineața. Simți o ușurare să coboare din pat după o noapte în care nu se odihnise prea bine din pricina unor vise încâlcite. Era aproape ora șase și ceața alburie care învăluia casa și se lipea umedă de geamuri, se potrivea cu dispoziția în care se afla. Toți ai casei dormeau încă și, în papuci și halat, se strecură tiptil în bucătărie și puse ceainicul pe foc.

Așteptă să fiarbă apa și-și aminti cum, cu șapte ani în urmă, când avea doar paisprezece ani, mama ei murise. Exceptând cei doi ani când fusese plecată la colegiu, pe umerii ei se sprijinise întreaga gospodărie. Ea era cea capabilă, ea rezolva problemele, ea lua deciziile privind nenumăratele sarcini cotidiene.

Luă ceainicul de pe foc și se duse la frigider să scoată sticla de lapte.

- Ah, tu erai!

Jan se întoarse la auzul glasului lui Breck care intrase fără să facă zgomot în bucătărie.

- Ce-i cu tine? Ce se întâmplă?

- Frumoasă primire, se posomorî el. Cum cred că știi, încă nu este ora șase și am auzit mișcare; camera mea este chiar deasupra bucătăriei. Am crezut că sunt hoții și am venit să mă conving; n-am mai avut stare.

- Nu sunt hoți pe insula Dark și nu avem nici măcar polițist.

- Foarte bine... Nu știam!

- Dorești cumva un ceai?

- N-ar strica; te rog!

Se așeză la masă și Jan îi aduse o ceașcă. Breck își pusese blugii iar cămașa descheiată lăsa să i se vadă pieptul musculos. Jan se mira că nu-l auzise venind, mai ales că podelele scârțâiau întotdeauna.

- Te-ai mișcat foarte încet. Nu te-am auzit.

- Spărgătorii trebuie surprinși, altfel n-ai nici o șansă să-i prinzi.

- Cum? Te așteptai să fie mai mulți și ai îndrăznit să vii peste ei?... Sau ești foarte curajos, sau ești nesăbuit!

- Mm... Mă descurc cât de cât în lupta de autoapărare; atâta tot!... Mulțumesc, nu vreau zahăr.

Jan turnase puțin lapte rece în cești și peste el lichidul fierbinte din ceainic. Breck duse ceașca la

gură și sorbi.

- Pfu!... Doamne! Ce-i asta? pufni el strâmbându-se mirat.

Jan luă și ea o înghițitură din cana ei și înțelese imediat ce s-a întâmplat.

- Am uitat să pun ceai în ceainic, se scuză ea, jenată. Am fost ametită și m-ai derutat și tu cu intrarea ta...

Breck începu să râdă cu poftă.

- Bravo! Grozavă băutură; apă fierbinte cu lapte... Ha, ha, ha,!... Nu-i nimic, să punem din nou apa la fiert. Ceaiul se face într-o clipă.

Se ridică, încă râzând, și se îndreptă spre mașina de gătit dar Jan, furioasă, sări și ea de pe scaun și-l apucă de braț.

- N-am nevoie de ajutorul tău! Mă descurc și singură!... Tu n-ai decât să râzi!

Breck se opri, o privi amuzat și-și puse mâinile pe brațele ei.

- Țț, țț!... Temperamentul ăsta vulcanic. Calmează-te, ariciule! I se putea întâmpla oricui. Stai jos; fac eu ceaiul.

Jan se înfurie și mai mult, negustând gluma lui, și se smuci ca să se elibereze.

- Fii cuminte... n-ai nici o șansă!

- Așa crezi? Se răsuci violent cu intenția să-l îmbrâncească dar în aceeași clipă se pomeni țintuită într-o menghină de oțel în care nu mai putea face nici o mișcare.

- Dă-mi drumul! reuși ea să bâiguie cu respirația agitată, îmfiorată de apropierea străină a pieptului lui dezgolit.

- Odată, când vom avea timp, am să-ți arăt cum poți scăpa dintr-o astfel de situație.

Jan îi vedea ochii aprinși și-i simțea pe obraz răsuflarea caldă. Apoi buzele lui se apropiară încet și se lipiră de buzele ei...

Inima îi bătea cu putere în piept, mâinile și picioarele i se înmuiaseră și se abandonă complet în brațele lui, într-un sărut care părea fără sfârșit...

Breck își slăbi strânsoarea și-i dădu drumul dar o prinse din nou în brațe ca să nu cadă.

- Ești... ești îngrozitor, reuși ea să șoptească, speriată de amețeala și slăbiciunea pe care le simțea. Ești un... un terorist.

- Da, da! Te-am avertizat... Crezi că un terorist ca mine suportă să fie călcat pe nervi de un copil ca tine?

- Copil? Așa săruți tu un copil?

Breck întinse mâna și-i mângâie obrazul apoi râse amuzat.

- A fost doar o încercare. Sunt nevoit însă să recunosc că aș fi primit mai mult răspuns de la o statuie. Dar nu poți avea totul în viață, nu-i așa? O bătu prietenește cu palma pe obraz și se retrase cu un pas... Pe curând, puștanco! Am renunțat la ceai; mă descurc și fără. Și fii atentă, nu mai uita să pui pliculețul cu plante.

Ieși din bucătărie și închise ușa în urma lui.

Jan își duse palma la buzele care încă mai frigeau. Trupul îi tremura și nu se putea mișca. Se simțea umilită, dar tulburarea ciudată pe care el i-o trezise în trup era atât de plăcută. N-o înțelegea încă prea bine, dar era sigură că avea nevoie de o cană cu ceai mai mult ca oricând. Cu mâna tremurândă, reuși să aprindă gazul sub ceainic, după ce irosise trei chibrituri.

***

Nu putea povesti surorilor ei mai mici ce se întâmplase, de altfel nimănui. Breck îi invadase gândurile în modul cel mai neașteptat și acum ea făcea greșeli la tot pasul, chiar și în gesturile cele mai banale. Se uită afară și văzu că ceața persista, într-o oarecare măsură îi stânjenea planurile de a spăla geamurile pe dinafară. Era totuși hotărâtă să se apuce de treabă ca să nu aibă timp să se gândească la el.

În timpul micului dejun, Breck se purtase normal, politicos și curtenitor, derutând-o și mai mult, apoi plecase la plimbările lui obișnuite. Tatăl ei se închisese în atelier și era clar că acolo urma să rămână toată ziua.

Jan luă niște cârpe și o găleată pe care o umplu cu apă caldă și puțin detergent.

- Lasă-mă să te ajut, o auzi pe Helen. În timp ce

tu le speli pe cele de la etaj, eu am să le spăl pe cele de jos.

- Ești o scumpă... Uite aici niște cârpe și pentru tine.

Ieșiră afară și, spre bucuria lor, văzură că ceața începu să se risipească și soarele reușea să străpungă pe ici, pe colo norii groși care alunecau lent pe cer.

- Ți-a făcut sau ți-a spus ceva? Ești foarte tăcută, remarcă Helen.

- Ce te face să crezi că el ar fi cauza? Nu dau doi bani pe el, bravă Jan, punând cu zgomot găleata pe piatra de râu din spatele casei.

- Am observat... Și totuși este un tip foarte chipeș și sexy!

Jan o privi înspăimântată.

- Sper să nu te audă Judy vorbind astfel, comentă ea cu un ton cât mai normal, fără a fi sigură că reușea. O știi doar... nu suportă deloc bărbații.

- Bineînțeles că ei nu-i spun așa ceva; dar cu tine se poate vorbi, nu-i așa? În cele din urmă ne vom obișnui cu el și cu aparatele lui. Principalul este că nu vrea să ne cumpere casa...

Jan oftă și se întrebă ce ascunde expresia ei șireată, apoi ridică scara care era culcată lângă perete și o sprijini de pervazul ferestrei de deasupra bucătăriei. Era fereastra camerei lui Breck; cu asta voia să înceapă.

Helen se aplecase, stoarse cârpa după ce o înmuiase în găleata cu apă și deja freca de zor geamurile de la bucătărie.

Jan se cățără pe scară și, plină de energie, se apucă și ea de treabă. Aveau spor și, unul câte unul, geamurile deveniră strălucitoare.

Și, ca treaba să meargă mai bine și să fie plăcută, începură să cânte așa cum învățaseră de la mama lor, încă de când erau mici. În toiul lucrului și al cântatului, Jan nu luă în seamă ușoara clătinare a scării cauzată de slăbirea uneia dintre stinghiile care constituiau treptele. Se aplecă lateral ceva mai mult, ca să ajungă la colțul de sus al unei ferestre, și cu cealaltă mână se sprijini de pervaz. Sub greutatea inegal repartizată, o bucată din pervaz se desprinse și Jan își pierdu echilibrul. Scara descrise un arc spre partea opusă și Jan, cu o senzație terifiantă de amețeală în care auzi strigătul îndepărtat al unui bărbat, se prăbuși într-un strat de trandafiri cu spini.

Zăcea năucită, fără să știe de cât timp, și o auzi slab, ca prin ceață, pe Helen plângând lângă ea, neștiind ce să facă.

- Oh, Jan!... draga mea! Mă auzi... te simți bine?

Simțea o durere și o usturime în tot corpul, capul îi vâjâia și, ce era mai rău, nu se putea mișca deloc. Întredeschise cu teamă ochii și reuși să șoptească:

- Helen... Helen, ajută-mă!

- Jan, stai nemișcată! Am să te ridic eu.

Nu putea înțelege. Era vocea lui Breck. Își întoarse privirea și cu o imensă bucurie, văzu fața lui aplecată spre ea.

- Nu mă pot mișca!

- Stai liniștită... Asta este pentru că s-au înfipt în tine o mie de spini. Mai întâi, am să încerc să te scot de aici.

Îngenunchease lângă ea și-și strecurase o mână sub umerii ei și cealaltă sub genunchi. O ridică încet, cu delicatețe. Jan simți totuși un val de usturime și își auzi hainele rupându-se, agățate în tufele de trandafiri.

- Helen! Du-te repede și găsește ceva antiseptic; ia și niște apă caldă și vino sus în camera ei. Repede!

Jan atârna neputincioasă în brațele lui și gemea ușor.

- Ce te doare mai tare?

- Brațul drept... și piciorul stâng, cred. Nu sunt sigură.

- Vom vedea îndată... Va fi bine!

Jan se simți purtată cu grijă, cu maximă gingășie, și când deschise ochii erau în camera ei.

Breck o așeză pe pat și îndată Helen apăru cu un lighean cu apă caldă, cu antiseptic și prosoape curate.

- Dezbrac-o și încearcă să scoți țepii, apoi o

speli și o dezinfectezi! Sper să te descurci.

- Da, Breck! Imediat.

Breck ieși din dormitor iar Helen se apucă sârguincioasă de treabă. Reuși să îndepărteze spinii, spălă și tamponă cu antiseptic nenumăratele răni, apoi o ajută pe Jan să se îmbrace cu haine curate.

Extenuată, cu fața palidă și gemând ușor la fiecare mișcare, aceasta se întinse pe pat și închise ochii.

- Am avut mare noroc că am aterizat între trandafiri... Dacă aș fi căzut pe aleea pietruită, putea să fie mult mai rău.

Helen o privi cu compătimire, fără să-și fi revenit încă din sperietură.

- Cred că ar fi mai bine să-ți aduc un coniac sau un whisky. Ești foarte...

Se opri auzind glasul lui Breck.

- Ai terminat? Pot să intru?

- Da, intră! Tocmai îi propuneam lui Jan să-i aduc ceva de băut. Este cam slăbită.

- Da, ai dreptate. Un ceai ar fi binevenit.

Se apropie de Jan și o privi cu atenție.

- Cum te simți? Dacă-mi dai voie, m-aș uita puțin la piciorul tău. Să știi că părinții mei sunt medici și am învățat și eu destule, dar dacă nu ai încredere, mă duc să aduc un medic.

- Nu, nu! Am încredere... mai ales că pe insulă nu este nici un medic. Își ridică ușor capul de pe pernă și schiță un zâmbet... Mă dor numai brațul

și glezna; în rest mă simt ca o pernă pentru ace.

Cu mâini îndemânatice, cu mișcări precise și delicate, Breck îi ridică piciorul și-i atinse glezna.

- Hm... Fără o radiografie nu se poate stabili exact, dar nu este altceva decât o luxație!... Dacă-mi dai voie, îți fac un pansament. Unde aveți trusa de prim-ajutor?

- În baie, în dulăpiorul din stânga.

- Perfect, dar mai întâi să-ți văd brațul...

De la cot până la încheietura mâinii era o imensă vânătaie și mai multe julituri, dar putea mișca brațul fără durere.

- Frumoasă priveliște... va fi bine în câteva zile. Mă întorc îndată cu trusa.

Breck reveni cu o cutie metalică din care scoase bandaje, foarfece și o rolă de leucoplast.

- Văd că te pricepi la asta. De ce nu te-ai făcut doctor?

- Fiindcă am preferat luminile strălucitoare ale Londrei și televiziunea. Dar am să-ți povestesc altă dată; acum stai liniștită.

- Aș mai vrea să știu ceva. Când am căzut, mi s-a părut că am am auzit un strigăt!?

- Da! Mă întorceam spre casă și v-am auzit cântând. M-am oprit în pâlcul acela de copaci din apropiere și, ascuns printre trunchiurile lor, vă admiram de acolo, apoi te-am văzut dezechilibrându-te și am strigat intuind ce urma să se întâmple, dar, din păcate, eram prea departe ca să

intervin.

- Mă bucur totuși că ai fost prin preajmă. Mi-ai fost de mare folos.

- Nu mai vorbi acum. Relaxează-te! S-ar putea să te doară puțin.

Jan se intinse pe spate și Breck îi bandajă strâns glezna, aproape imobilizând-o. Nu o duruse deloc și imediat se simți mai bine.

- Vine ceaiul! se auzi vocea veselă a Helenei înainte ca ea să apară cu o tavă cu trei căni de ceai... Cum e? E grav? întrebă ea văzând glezna bandajată.

- Va fi bine cam într-o săptămână, o asigură Breck în timp ce o ajuta pe Jan să se așeze, și-i potrivea perna la spate.

- Oh, nu! protestă Jan. Am o mulțime de treburi. Este imposibil să stau atât de mult timp!

- Va trebui să stai, altfel nu se va vindeca.

Breck îi întinse o cană și se așeză pe pat lângă ea...

- Bea puțin ceai, te va ajuta să-ți revii din starea de șoc!

Jan sorbi din ceai și în liniștea care se lăsase îi reveniră în minte gândurile și amintirile pe care accidentul le gonise. Își aminti un sărut și o îmbrățișare strânsă, apoi ironia lui când o numise puștancă. Asta încă o irita, în pofida recunoștinței, și simți dorința să-l contrarieze neacceptând sfaturile lui.

- Îți voi demonstra că n-am nevoie să stau atâta timp. Chiar acum pot să merg, așa că nu este nevoie să-mi ordoni tu ce să fac...

- Jan, cu o oră în urmă te-am văzut întinsă la pământ. Credeam că te așteaptă un pat de spital, iar acum... poftim, ai început din nou să te răzgândești și să te grozăvești contrazicându-te cu mine. Ești incredibilă!

- Așa sunt eu și până una-alta, ridică-te de pe patul meu! Vreau să mă mișc!

- Bine...

Jan strânse din dinți și-și dădu jos picioarele din pat. Inspiră adânc și se ridică în picioare cu precauție, își mișcă piciorul stâng spre înainte dar simți în gleznă o durere ascuțită de parcă i s-ar fi răsucit un cuțit înroșit în foc. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și în urechi, un bâzâit deveni tot mai insistent. Cu încăpățânare își mișcă piciorul drept și se sprijini pe cel stâng. Durerea insuportabilă o făcu aproape să țipe.

- Ajunge! Fii rezonabilă și acceptă că nu poți, auzi glasul lui Breck.

Brațele lui o cuprinseră la timp. O imensă gaură neagră se deschise în fața ei și vârtejul din ea o absorbea nemilos, fără să-i lase nici o șansă de a se opune.

Capitolul 5

- Mă auzi, Jan?

Vocea Helenei pătrunse în mintea ei înceţoşată, ca venind de foarte departe. Întredeschise ochii şi o recunoscu pe sora ei care stătea la capătul patului... Cu siguranţă că leşinase. Reuşi să-şi ridice capul.

- Ce s-a întâmplat?

- Te-ai înmuiat, de altfel cu multă graţie, iar el te-a prins la timp şi te-a pus pe pat. Tot el m-a sfătuit să rămân cu tine şi să-ţi vorbesc ca să-ţi revii repede.

- Da, te-am auzit parcă spunându-mi că totul e aranjat. Despre ce este vorba?

- Ştii... el şi-a dat seama că te încăpăţânezi să mergi deoarece eşti conştientă că trebuie să gătească şi să ţii casa. Ca să te liniştească... s-a dus la telefon să-l cheme pe asistentul lui, Terry, care e

și bucătar, și va veni deja mâine în loc de luni. Judy și cu mine vom pregăti ceva pentru astăzi iar el, Breck, a spus că va termina de spălat geamurile, așa că nu mai trebuie să-ți faci nici un fel de griji în nici o privință.

- Vai, nu-mi vine să cred!...

Se simțea obosită, neputincioasă și jenată. Glezna îi zvâcnea și când își mișcă piciorul, tresări de durere. Începu să plângă ușor.

- Ce ne face, Helen?

- Cum adică? se miră Helen încurcată.

- În legătură cu el. Este atât de acaparator. Face totul așa cum vrea el...

Helen zâmbi amuzată de necazul ei.

- M-a avertizat că vei fi puțin depresivă când te vei trezi... Calmează-te, draga mea! Mie mi se pare că s-a purtat foarte frumos. Ce ne-am fi făcut fără el?

Jan o privi bănuitoare. Acum nu mai era doar o impresie. De multe ori, Helen spusese câte ceva care dovedea că nu are o părere chiar atât de rea despre el. Intenționa să clarifice problema, dar în pragul ușii care rămăsese deschisă apăru Breck. Auzize oare discuția lor?

La apariția lui, Helen se scuză spunând că merge s-o caute pe Judy și dispăru, aproape alergând.

- Sper că te simți mai bine... Cu un zâmbet optimist, Breck se apropie și-i puse o mână pe

frunte... Ți-a spus Helen totul? Am vorbit cu Terry; vine mâine, așa că problema gătitului este rezolvată; poți fi liniștită pe deplin în privința asta. A fost destul de greu să obținem legătura cu Londra; nu știu cum suportați...

- Îți mulțumesc pentru strădanii... să știi însă că telefonul nu ne deranjează deloc așa cum e. De altfel, n-avem nevoie de nici una din așa-zisele modernizări ca să trăim mai bine.

Breck își ridică sprâncenele, surprins de elanul cu care ea intra în dispută.

- Oh, draga mea! Se pare că am spus ceva ce nu trebuia să spun. Oare nu putem fi în stare să purtăm o discuție normală,fără tensiuni?

- Nu!... pentru că e vorba de stil. Noi, aici, nu vrem să fim moderni. Modul nostru de viață este același de foarte mult timp și este foarte bun așa cum e.

- De asta nu aveți nici televizor?

- Exact!

- Atunci, de ce aveți și vă folosiți de frigider, de mașina de spălat și de aspiratorul de praf?

Jan se simți și mai iritată de valabilitatea argumentului lui și de tonul arogant, triumfător, cu care îl adusese în discuție.

- Deoarece... acestea nu sunt atât de agresive ca televiziunea. Ele nu ne oportunează viața, sunt tăcute și folositoare. Tu, ca bărbat, nu poți înțelege!

- Ah, da? Eterna logică feminină... pe care eu, ca bărbat, nu o pot chipurile înțelege.

Jan îi observă fața dârză și semeață, apoi privirea îi alunecă pe mâinile și antebrațele lui pline de zgârieturi.

- Te-ai rănit și tu... Ar trebui să pui antiseptic.

- Nu schimba subiectul... Se opri și se uită și el surprins la mâinile lui, mirându-se că până atunci nu observase și nu simțise nimic... Sunt urmele de la minunatul tău pat de trandafiri.

- Acum să pui antiseptic! Nu vreau să faci vreo infecție și eu să fiu responsabilă.

- Am înțeles, șefa! Să trăiți!

Râzând, deschise cutia metalică, scoase sticluța cu antiseptic și-și tamponă zgârieturile de pe mâini.

- Ești imposibil!

- Nu-i așa? Ai văzut ce ascultător și supus am fost... Acum, însă, ai face bine ca în zilele următoare să nu mai faci pe șeful și să stai liniștită. Cu cât o să-ți intre mai repede asta în căpșorul tău drăgălaș, cu atât mai bine. Știu că-ți va fi greu să-ți înghiți mândria, dar nu ai încotro, deoarece în zilele următoare vei depinde de mine... O privi, zâmbind provocator.

- Cum adică? Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că eu te voi căra dintr-un loc în altul; asta în afară de cazul în care vrei să stai aici toată ziua, să dormi sau să citești, ceea ce nu prea

cred că-ți convine.

- Tu... Să mă cari tu pe aici?

- De ce nu? Doar nu poți umbla. Gândește-te în ce belea ai fi dacă eu n-aș fi pe aici.

- Hai să fim cinstiți! N-aș fi fost în nici o belea, dacă tu n-ai fi fost aici. Geamurile acelea ar mai fi putut aștepta dacă n-aș fi știut că urmează să năvălească aici o hoardă de străini...

Ochii lui Jan scăpărau și se îmbujorase spunându-i pe șleau cum stăteau lucrurile.

- Haide, haide! Ce hoarde de străini? Vor fi cam patru persoane în plus și te asigur că știu să se poarte. Abia dacă vei observa că sunt aici, îți promit.

- Vom vedea... Oricum, mă voi descurca și fără tine. Judy și Helen mă vor ajuta destul.

- Judy și Helen au treaba lor. Nu au timp să te dădăcească pe tine.

- Și ce, tu ai? Doar ai venit cu treabă!

- Așa e, dar programul meu va fi flexibil. Voi avea timp să mă ocup de tine.

Conversația era mai obositoare decât ar fi crezut. Înțelegea că în situația în care se afla era inutil să se lupte cu el. Până acum nici un bărbat nu-i spusese ce să facă, nu-i comandase așa cum o făcea el și era împotriva naturii ei independente să accepte așa ceva. Acum însă, nu avea de ales. Și, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, Breck continuă:

- Îți este greu să accepți, nu-i așa?

Cuvintele lui o făcură să se hotărască rapid, cel puțin pentru moment.

- Nu-mi este greu deloc! replică ea vioaie, reușind chiar să zâmbească provocator, Dacă ești drăguț, du-mă jos în bucătărie! Vreau să mă ocup de prânzul de astăzi!

- Desigur, te duc imediat, dar de prânz nu este nevoie să te ocupi. Am avut deja grijă. Sper că-ți va face plăcere.

Îl privi mirată, încă o dată surprinsă.

- Ce ai făcut?

- Lasă să fie o surpriză. Și pentru că am ajuns la mâncare, am să abordez încă un subiect care cu siguranță îți repugnă, dar fiind captivă, nu vei putea scăpa; și anume banii. Aș vrea să ajungem la o înțelegere în privința asta. Aveți cumva un număr de cont în bancă?

- Nici vorbă!

- Bănuiam. Atunci, poate că există un oficiu poștal pe insulă?!

- Hm!... Un fel de... Ceva minuscul. De ce?

- Fiindcă s-ar fi putut efectua plata prin mandat poștal. Sau poate ai prefera să-ți plătim direct, bani lichizi.

- Ar fi cel mai bine; dar nu crezi că problema asta ar trebui discutată cu tata?

Într-adevăr, subiectul era extrem de stânjenitor și Jan se bucura că găsise modalitatea de a-l pasa.

- Ai dreptate. Am și încercat deja, imediat ce am venit, dar dă-mi voie să-ți spun că în legătură cu asta, el este și mai dificil decât tine. Așa că... tot tu ai rămas să discuți problema...

Jan oftă resemnată și cu un glas șovăielnic îndrăzni să întrebe:

- Și cam ce sumă ar fi?

La auzul cifrei, făcu ochii mari și-l rugă s-o repete, nevenindu-i să creadă. Era o sumă pe care nici măcar nu și-o imaginase și rămase pe gânduri, derutată.

- Nu te mira! Consiliul nostru de administrație ne asigură cazare la nivel de hotel și în plus, folosirea casei ca bază pe toată durata filmărilor, se consideră o închiriere care se plătește, desigur. Aveți cumva și o barcă?

- Da, dar...

- Pentru filmările de pe mare vom avea nevoie de ea, așa că și închirierea ei va mai adăuga ceva.

- Nu pot să cred, repetă ea cu glas stins.

- Te vei obișnui; și acum, dacă ești gata să te miști, haide!

O luă în brațe și coborî în bucătărie. În cuptor sfârâia ceva și aroma ademenitoare care se răspândise promitea o delicatesă. Jan rămăsese însă cu mintea la cifra rostită de Breck și făcea rapid socoteli în legătură cu perspectivele care i se ofereau. Va putea în sfârșit să cumpere perdelele acelea la care visase, fără să mai fie nevoită să facă

jonglerii cu bugetul. Va putea să facă reparațiile la casă, care întârziaseră atât din lipsa banilor și evident, rămăsese destul și pentru câteva luni ca să nu-și mai facă griji financiare. Era de-a dreptul incredibil!

- Nu e corect! se simți ea obligată să protesteze. Nu sunt de acord! Nu putem lua atât de mult, ar fi incorect!

Breck care turna ceai în căni, încremeni uluit la mijlocul gestului și făcu ochii mari.

- Iar începi? Spiritul tău de contradicție nu doarme niciodată?

- Nu încep nimic; mi-am spus doar părerea.

- O părere care este o împotrivire... N-am mai întâlnit în viața mea o femeie ca tine, care să...

- Ei bine, pot să spun același lucru. Nici eu n-am întâlnit nici un bărbat ca tine!

Se părea că armistițiul, dacă existase vreo clipă, se rupsese din nou. Privirile li se întâlniră într-o ciocnire tăcută. Bărbatul masiv cu ochii cenușii și temperament care trece rapid de la blândețe la agresivitate și ea, tânăra suplă, pe moment atât de neputincioasă fizic, dar cu o personalitate atât de puternică.

Jan îi susținu cu îndârjire privirea și în cele din urmă, Breck zâmbi împăciuitor.

- Doamne, ești teribil de independentă! Ce te-a deranjat oare în spusele mele?

- Oferta ta este agresivă... Pentru noi, nu banii

sunt cel mai important lucru din lume, iar tu voiai să fiu copleșită.

- Asta este doar impresia ta! N-am avut nici o intenție în afară de a-ți comunica pur și simplu suma de bani pe care o veți câștiga din colaborarea cu televiziunea... Nu-mi pasă de părerea ta în privința banilor; cu timpul, probabil se va mai schimba. Acum, uite... mai bine bea-ți ceaiul!

Îi întinse cana și ea sorbi câteva înghițituri. Helen și Judy intrară în bucătărie prin ușa din spate, Helen avea un buchet mare de trandafiri și Judy un coș plin cu mere.

- Te simți mai bine, Jan? Mi-a povestit Helen ce s-a întâmplat... Îngrozitor! Bine că ai scăpat numai cu atât!

Judy se apropiase în grabă de ea, neezitând să-i arunce lui Breck o privire dezgustată în care se citea că-l consideră pe deplin responsabil de cele întâmplate.

- Da, mă simt mult mai bine. Va trebui să-mi odihnesc glezna câteva zile; în rest e în regulă... Se uită la merele aduse de Judy. Pentru ce sunt?

- Eu am rugat-o să le culeagă, interveni Breck. Mi-a promis Helen că mă ajută să fac o plăcintă cu mere. Te superi?

- Nicidecum. Ar fi mai bine ca ele două să aibă grijă de camera pentru prietenul tău care sosește mâine.

Helen puse trandafirii într-o vază și ieși

împreună cu Judy care luase aspiratorul și tot ceea ce era necesar pentru a curăța camera viitorului musafir.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Jan îl întrebă:

- Știi să faci aluat pentru plăcinte?

- Nu, dar pot să învăț. Ai o carte de bucate?

- Îți spun eu ce să faci... Va fi interesant să vedem cum reușești...

- Să ne apucăm chiar acum de treabă. Tu vei curăța merele de coajă, eu voi face aluatul. Spune-mi ce e nevoie să fac; sunt complet în mâinile tale. De astă dată, tu ești cu siguranță șeful!

Jan se îmbujoră ușor, simțind nuanța de ironie, dar nu se supără căci situația i se părea și ei destul de amuzantă.

- Găsești acolo în dulap un castron pentru frământat și o scândură pentru întins aluatul.

Totul era pregătit și cu mânecile suflecate, Breck se apucă de treabă cu îndemânarea unui bucătar înnăscut. Curând, obrajii și sprâncenele i se albiră de făină dar el frământa cu sârg și cu plăcere iar Jan îl admira, simțind o emoție ciudată.

- Fac bine?

- Da, da! Foarte bine... Cred că ajunge! Acum ia tava pentru plăcinte și vom întinde aluatul apoi vom pune merele.

Câteva minute mai târziu, plăcinta, mirosind

plăcut a scorțișoară, aștepta să fie pusă în cuptor.

- Am de gând să fac și niște orez. Cred că merge cu friptura de porc de aseară la care am adăugat sos picant de curry. Mi-a spus Helen că vă place tuturor.

Încă mânjit de făină pe față, zâmbea șmecherește ca un ștrengar, mândru de pozna lui. Jan îl privi cu căldură, dar nu-și putu reține un oftat și o tresărire cauzată de oboseală și de durere care-i străbătea glezna umflată, iar Breck observă imediat suferința ei.

- Să te ajut să mergi în camera de zi, să te întinzi pe canapea, propuse el grijuliu. Ai să te simți mai bine așa. Dacă vrei, îți dau niște reviste pe care le-am adus cu mine.

O cuprinse cu brațele puternice, sigure și o ajută să se ridice de pe scaun apoi, sprijinind-o de pieptul lui, o conduse spre cealaltă încăpere. Jan se bucură să-l simtă atât de aproape, atât de atent și de protector. Se întinse pe canapea cu o pernă sub cap și închise ochii. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea, surprinsă să constate că prezența lui Breck devenise atât de rapid agreabilă. Ațipi și nu-l auzi pe Breck care revenise cu revistele. Văzând-o adormită, o acoperi cu delicatețe cu o pătură și ieși încet.

***

Era sâmbătă în jurul prânzului și Jan se afla în același loc, întinsă pe canapea și cu picioarele acoperite până la genunchi. În cămin ardea un foc vesel iar jos pe covor, în jurul canapelei, erau împrăștiate revistele aduse de Breck. Luă la întâmplare una dintre ele și o răsfoi căutând ceva captivant, dar gândurile îi alunecară la cele petrecute în ultimele douăzeci și patru de ore. Într-o singură zi, situația se schimbase radical, așa cum n-ar fi crezut că era posibil.

Se trezise vineri după-amiază înfometată. Se chinuise să se ridice în picioare și să se apropie de ușă, dar renunțase după câțiva pași, din cauza durerii. Mișcarea ei fusese însă auzită de Judy care apăruse imediat în pragul ușii.

- Te-ai trezit, draga mea? Mi-a spus Breck să fiu atentă cu tine; ne comandă ca un nemernic de șef!

- Bănuiesc că voi ați mâncat. Mor de foame.

- Așa este, am mâncat și să știi că sosul acela făcut de el n-a fost rău deloc. Îți aduc imediat și ție; ți-am păstrat anume..

Jan mâncase cu poftă și apreciase și ea sosul preparat de Breck, apoi începuse să se plictisească. Nu era obișnuită cu inactivitatea și era enervată să stea fără să facă nimic în timp ce el pusese stăpânire pe comenzile gospodăriei și o administra cum voia. Când mai târziu Breck apăruse, ea își manifestase aproape furioasă nemulțumirea.

- M-ai uitat aici! Îți închipui că pot să șed o zi întreagă fără să fac nimic?

- Ce ai vrea să faci? Helen a terminat curățenia în camera lui Terry, Judy pregătește deja cina, iar eu mai am puțin și am terminat de spălat geamurile. Poate vrei să vii să-mi ții scara! propuse el râzând și sporind astfel și mai mult enervarea ei.

- Mulțumesc, ești foarte amabil.

- Te înțeleg, draga mea, dar ai puțină răbdare. Dacă ai nevoie de ceva strigă, dar să nu încerci să mergi, căci îți faci rău.

Restul zilei trecuse îngrozitor de încet iar Jan se chinuia cel mai mult la gândul că nu putea contracara expansiunea orgoliului lui masculin. Își amintea că-i promisese s-o îmblânzească și situația, în urma accidentului, îi fusese pe deplin favorabilă. Era totuși ceva ciudat! Un alt bărbat nu s-ar fi implicat astfel în treburile unei gospodării străine. Breck făcea pe șeful cu ele dar le și ajuta, cum poate nimeni n-ar fi făcut-o.

Stătea cu revista în brațe și după ce răsucise în minte de mii de ori subiectul iritării ei, se forță să citească ceva. Găsi un articol despre o echipă de televiziune care în timpul unor filmări, într-un sat din Patagonia, descoperise un leac folosit de aceștia cu secole în urmă. Același leac dăduse rezultate uimitoare în tratamentul bolilor unor pacienți în spitale din Anglia și din alte țări civilizate, și salvase nenumărate vieți. Se sublinia

că meritul televiziunii și al acelei echipe care... Jan azvârli furioasă revista.

- Aiureli! Manipulări!... își rosti ea gândul cu năduf.

- Chiar așa!?

Tresări, speriată la auzul vocii lui Breck.

- Credeam că ai plecat deja să-ți întâmpini prietenul la feribot.

- Acum plec; am vrut să mă conving că nu dorești ceva.

- Absolut nimic, doar că mă gândeam că aș putea merge cu un baston sau cu un băț.

- Poate că da, dar așteaptă până mă întorc. Vei încerca atunci.

- Bine, de acord!... Acceptase imediat sugestia lui, dar era sigură că nu va face așa cum spusese.

- La revedere!

Așteptă câteva minute până să audă pornind motorul Land Rover-ului, apoi urmări atentă îndepărtarea lui treptată. Se ridică vioaie și țopăi într-un picior până la ușă unde se opri și inspiră adânc, deja obosită de efort.

- Judy, Helen! Unde sunteți?

- Ce s-a întâmplat? Ce dorești?

Helen apăruse în grabă, speriată că pățise ceva.

- Vreau să încerc să merg cu un baston și mi-am amintit că sunt două bețe zdravene acolo lângă ușa din spate. Vrei să mi le aduci?

- Țț, țț... Ce ciudat! Chiar mă întrebam acum

câteva minute; la ce-i vor folosi lui Breck bețele acelea pe care le-a luat cu el?

- Pfuu!... Ce bandit! Ce aroganță!

Se întoarse la canapea ajutată de Helen și se întinse resemnată, dar plină de ciudă împotriva specimenului care, neavând încredere an ea, îi ghicise și de data asta intenția.

***

Trecuse mai mult de o oră și toate trei așteptau curioase sosirea noului musafir. Jan sorbea dintr-o cană ceai fierbinte și se întreba dacă Terry va fi același gen de om ca Breck. Era tot din televiziune, așa că era aproape sigură că nu putea fi altfel...

- Se aude mașina! exclamă Judy și împreună cu Helen se repeziră să pândească de după perdele sosirea noului-venit.

- Spuneți-mi și mie ce vedeți!

- Este un lungan cu barbă, care poartă niște haine aiurite. Acum a coborât, o anunță Judy.

- Nu arată chiar rău... Mie mi se par destul de umani, comentă Helen.

- Uite-i! Au început să râdă amândoi...

- Precis că Breck i-a spus că pe aici suntem cu toții țicniți!...

- Atenție, fetelor! Intră!

Fugiră amândouă de la fereastră și se așezară,

luând câte o revistă în mână și afișând cele mai serioase mutre cu putință.

Se auzi un ciocănit, ușa se deschise și cei doi bărbați intrară. Erau la fel de înalți, dar Terry era foarte slab și o barbă deasă îi acoperea fața. În ciuda părerii preconcepute pe care o adoptase, Jan îl plăcu imediat și asta deoarece era evident că bărbatul care o privea știa să se bucure de viață și-și împărțea generos bucuria cu oricine altcineva. Zâmbetul larg era deosebit de sincer iar ochii lui inspirau optimism și încredere. Se apropie de Jan, îi întinse mâna și o salută cu un glas baritonal.

- Eu sunt Terry Smith. Am aflat despre accident; îmi pare foarte rău... Te rog să primești niște ciocolată din partea mea!

Din geanta care-i atârna pe umăr, scoase o cutie de bomboane de ciocolată umplute cu lichior. Era chiar sortimentul preferat de Jan și el i-o întinse galant. Cu coada ochiului, Jan o văzu pe Helen înroșindu-se și înăbușindu-și râsul și știu că mai târziu, avea ceva de aflat de la ea.

- Îți mulțumesc foarte mult! Dă-mi voie să ți le prezint pe surorile mele. Ea este Judy și ea este Helen.

Terry le strânse cu căldură mâinile, făcând-o mai ales pe Judy să se înroșească și să se fâstâcească. Apoi, cei doi bărbați, ieșiră să descarce și să urce bagajele.

- Judy, dragă! Ce-a fost cu tine? întrebă Jan care

își știa sora atât de imună la orice bărbat.

- Ăăă...! Este simpatis! Parcă ar râde în permanență... Judy se fâstâci din nou și ieși grăbită... Mă duc să le arăt camera!

Helen ridică din sprâncene și o privi lung pe Jan, clătinând din cap.

- Mi se pare că Judy a noastră a fost fermecată! Ce zici de asta? Nu-i ciudat?

- Ba de, s-a purtat ciudat!... Dar tu, mai bine spune-mi, cum de a știut Terry ce fel de ciocolată îmi place mie?

- Păi... foarte simplu. Înainte de a pleca să-l întâmpine, Breck m-a întrebat; nu bănuiam pentru ce.

- Bravo! Mi se pare că tu și Breck vă înțelegeți de minune.

- Vai, Jan! Dar e ridicol... protestă ea, ofensată de o astfel de bănuială. Ce puteam să fac? Era o întrebare inofensivă...

Bosumflată, se îndreptă și ea spre ieșire.

- Mă duc să văd ce face Judy și să fac niște cafele. Îți voi aduce și ție una.

Jan rămase singură. Smulse celofanul de pe cutia cu bomboane, o deschise și luă una. În mod straniu, se simțea abandonată și de surorile ei care se pare că trecuseră în tabăra adversă, și de cei doi bărbați care poate că se amuzau pe seama neputinței ei.

- De fapt, nici mie nu-mi pasă de ei, își spuse

ea, încercând să-și susțină moralul.

Mușcă din bomboana delicioasă și mestecă reflectând. Nu se putea amăgi. Îi păsa; mai ales de unul dintre ei! Și încă foarte mult!

Capitolul 6

Fără nici o îndoială, Terry era diferit de Breck în multe privințe. Jan era în bucătărie și-l urmărea, dorind să verifice cât de adevărate fuseseră aprecierile lui Breck în legătură cu talentele lui culinare. O cutie imensă, pe care o adusese Terry, aștepta încă să fie despachetată dar, deși murea de curiozitate, Jan se jenă să-l întrebe ce conține.

Discutaseră deja despre câteva rețete preferate, despre sport și despre problemele de locuință de la Londra și nu pomeniseră nici măcar un cuvânt despre televiziune sau filme documentare. Era simpatic și foarte inteligent și Jan se întrebă dacă atitudinea ei ar fi fost aceeași dacă el ar fi apărut prima dată pe insulă cu propunerile de filmare și nu Breck. Dar în mod ciudat, tresări și își simți inima bătându-i cu putere când își aminti de Breck. Îl auzise plecând cu mașina, dar nu știa

unde anume...

- Ce-ai spune de un gulaș unguresc?

- Am mâncat o dată, demult. Era ceva foarte picant.

- Aș putea face pentru diseară. Este foarte simplu de făcut... Înainte de a lua feribotul am avut timp o oră să fac cumpărături și am umplut cutia aceea cu alimente... Le despachetez îndată. Am acolo tot ce-mi trebuie pentru gulaș, așa că dacă ești de acord...

- Desigur! De ce nu?

- Va trebui să mă străduiesc să iasă foarte bun, căci Breck mi-a spus că ești o adevărată maestră în arta culinară.

- Doamne, a exagerat! Îmi place să gătesc, atâta tot!

Se simțea flatată că Breck o lăudase și se întrebă dacă el menționase și terciul rece și alte lucruri...

- Am adus și ingrediente pentru mâncăruri chinezești, sper că vă plac și vouă. Cred că-mi va plăcea să stau aici, deși, sincer să fiu, am fost luat cam prin surprindere.

- Cum așa?

- Știi... O slujbă este o slujbă, trebuie să execuți sarcinile care ți se dau și Breck este unul dintre cei mai buni șefi pe care i-ai putea avea, deși este un buldozer care dărâmă tot ce-i stă în cale.

- Îmi imaginez!

- Să nu mă înțelegi greșit... Voiam să spun că are o formidabilă capacitate de a scoate ce-i mai bun din fiecare și în privința asta sunt încântat să fiu asistentul lui.

- Ce înseamnă asta, de fapt?

- Eu sunt cel care pregătește filmările în sensul că iau primul contact cu oamenii bătând la ușa lor și convingându-i să vorbească și să ne lase să-i filmăm; pe ei, casele lor, viața lor în general.

- Bănuiesc, interveni ea ezitant, că te-a avertizat deja în legătură cu părerea noastră, a celor de pe aici, în legătură cu asta!

Terry încuviință, dând din cap și zâmbind în felul lui deschis, agreabil.

- Aș vrea puțină cafea. Tu nu vrei?

- Ba da! Te rog, servește-te!

- Știi, Jan? Sunt ultimul om căruia să-i facă plăcere să dea buzna în viața unor străini, dar când Breck a pus ochii pe ceva, nu mai renunță, mai ales în cazul acesta. Bunicii lui sunt originari din... Se opri brusc, de parcă și-ar fi dat seama că făcuse o gafă.

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

Jan își întoarse capul spre ușă, având senzația că Terry se oprise speriat de apariția cuiva.

- Sun originari de unde?

Terry oftă și-i întinse ceașca de cafea.

- Nu ghicești? Te rog, să nu-i spui ca știi de la mine, cred că m-ar ucide. Dumnezeu știe pentru

ce motiv nu vrea să se afle că bunicii lui sunt originari de aici. De aici, din insula Dark.

Jan rămase cu gura căscată. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Dar credeam că prin sora mea, Diane, a aflat de existența noastră.

- Nu chiar... Își luă un taburet și se așeză lângă ea... Și pentru că ți-am spus deja prea mult, să-ți spun toată povestea. Breck îl cunoștea pe Jack, soțul Dianei. Eram cu el la una dintre acele recepții groaznice care se dau cu ocazia vizitei unor reprezentanți ai unor televiziuni străine, când am cunoscut-o pe Diane. După accentul ei, și-a dat seama imediat de unde este și toată seara singurul lor subiect de discuție a fost insula Dark. Ea plecase de aici de puțin timp și i-a povestit o mulțime de lucruri de care el a fost de-a dreptul fascinat. Și uite, așa i-a venit ideea de a face aici un film documentar.

Jan rumegă în tăcere uimitoarea informație. Ce ciudat că Breck nu pomenise nimic despre asta.

- Te rog să nu scapi un cuvânt, o rugă încă o dată Terry, vizibil îngrijorat.

- Îți promit! Pe cuvânt!

- O.K. Hai să vedem acum ce bunătăți avem aici!

Terry luă cutia și o puse pe masă în fața ei și Jan își aminti cu plăcere nerăbdarea cu care deschidea cutiile cu ocazia unor zile de naștere când primea cadouri. Îl urmări pe Terry scoțând pachetele și

cutiile mici cu etichete multicolore pe care, cu siguranță, cheltuise prea mult.

- Mă tem că toate astea au costat...

- Nu spune nimic, o întrerupse el. Sunt din partea casei adică, a scumpei noastre televiziuni. Să nu-ți faci nici un fel de probleme.

- Totuși...

- Nu mai spune nimic. Mi-a povestit Breck care este părerea ta despre bani... Mai bine ne-am apuca să facem gulașul. Ce zici?

- De acord!

Judy năvăli în bucătărie, aproape alergând.

- Ce faci, Jan? o întrebă pe sora ei, deși ochii îi fugiseră deja la Terry. Tata vrea să vorbească cu Terry. Dacă s-ar putea, acum!

- Vin cu plăcere! Unde este? dori el să știe în timp ce-și scotea prosopul pe care și-l prinsese ca șorț peste blugii portocalii cu care era îmbrăcat.

- În atelier. Vino, îți arăt eu unde este! Din câte am înțeles, Breck i-a spus că ești inventator. Este adevărat?

- Ei, nu sunt chiar un inventator, dar meșteresc și eu câte ceva. Ce e drept, am vreo două invenții brevetate, dar din păcate n-am câștigat mare lucru cu ele. Mă bucur că am ocazia să-l cunosc pe tatăl vostru.

Judy îl fixa cu ochii mari și se îmbujorase ascultându-l.

- Nu știu dacă mai apuci să faci astăzi gulașul,

interveni Jan. Dacă tata se pornește să-ți vorbească, nu se mai oprește. Ar fi bine să nu te sfiești să-l oprești amintindu-i că ai de pregătit cina. Precis a uitat ce-am pățit!

Terry râse amuzat dar și plin de înțelegere.

- Așa suntem noi, aceștia! În timp ce lucrăm, ne rupem total de lume și uităm până și ce zi este, așa că să nu vă mirați de el. Voi veni, totuși, să facem gulașul!

- Te aștept aici, îl asigură Jan și-l urmări cu privirea ieșind împreună cu Judy din bucătărie.

Viața se dovedea din ce în ce mai plină de surprize. Mai întâi vestea despre bunicii lui Breck și acum, pasiunea lui Terry pentru invenții. Jan se întrebă curioasă ce va mai urma.

***

Terry plecase de câteva minute și era sigură că va sta de vorbă cu tatăl ei cel puțin încă o jumătate de oră. Judy era cu ei, iar Helen se dusese s-o viziteze pe bătrâna doamnă Mac Phail. Mai era Breck. Nu știa unde este, dar ar fi auzit mașina îndată ce ar fi apărut. Părea deci o ocazie formidabilă...

Sprijinindu-se în cele două bețe, Jan se duse la dulap și din sertarul cel mai de sus în care numai ea umbla, scoase un caiet cu coperte uzate și două creioane. Nimeni nu știa de el, nici măcar

surorile ei.

Uneori nu se atingea de el zile în șir, dar îl știa acolo, ascunzând între coperte personaje, evenimente și imagini numai de ea știute.

De când se știa, adică din zilele când, cu degete firave, abia ținea creionul, îi plăcuse să scrie. La început scrisese mici poezioare, apoi povești scurte pe care le citea surorilor sale mai mici, seara în pat, înainte de culcare, iar mai târziu, articole despre viața locuitorilor din insulă. Toate acestea erau bine păzite, încuiate într-o cutie ascunsă în dulapul din dormitorul ei. Încă de atunci, avusese dorința arzătoare să scrie un roman, clarificându-și ideile principale, iar în urmă cu șase luni se apucase de lucru. Două caiete erau deja pline; le ascunsese alături de celelalte în camera ei. Era un roma de ficțiune istorică a carui acțiune se petrece la începutul secolului trecut; când scria, Jan se cufunda total în atmosfera unui alt timp, pierzând contactul cu realitatea.

Încă nu era sigură că făcea bine ceea ce făcea. Conta satisfacția formidabilă pe care o avea când își vedea gândurile materializate pe hârtie și faptul că nimeni, în afară de ea, nu știa despre asta.

Citi câteva rânduri pentru a-și aminti unde ajunsese și continuă scena. Cuvintele curgeau cu ușurința unui șuvoi care fusese de câteva zile zăgăzuit și Jan trăia ea însăși sentimentele eroinei.

Deodată se opri, conștientă că nu mai este singură, dar avu nevoie de un minut sau două pentru a se smulge din lumea fanteziei sale. Întoarse capul, acoperind instinctiv cu o mână pagina scrisă. Făcu ochii mari și se înroși căci, chiar în spatele ei, stătea Breck Fallon.

- Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar erai atât de cufundată în scris încât îmi era teamă să te întrerup... Se așeză și el la masă și rămase cu ochii la caiet. Scrii un roman?

Jan închise brusc caietul și-și puse nervoasă mâinile pe copertele lui. Cu siguranță că văzuse prea mult, oare cât?

- Ai văzut ceva?

- Da.

- Ce ai văzut?

- Vrei să-ți spun exact cuvintele? Nu mi-e greu.

Dovedind o memorie remarcabilă, Breck repetă ultimile câteva rânduri pe care le scrisese Jan.

- Ești un mizerabil! reuși ea să articuleze cu un glas sugrumat de nervi.

- De ce? Pentru că nu m-ai auzit intrând? Ce trebuia să fac? Nu știam că ești singură, credeam că pregătești cina împreună cu Terry. Dacă era atât de secret, puteai să găsești un loc mai retras.

Îl privea fără o vorbă căci, ca de obicei, el avea răspuns sau argument la orice. Se simțea teribil de vulnerabilă, acum că el îi știa secretul, și se temea

să nu înceapă să râdă. Era sigură că dacă ar fi zâmbit doar, s-ar fi repezit la el să-l bată cu bețele care-i erau la îndemână. Dar Breck nu zâmbea. O privi chiar foarte serios și continuă:

- Dacă scrii și vrei ca nimeni să nu știe despre asta, e treaba ta! Presupun că mă consideri un ticălos fiindcă bănuiai că voi izbucni în râs sau că mă voi repezi să povestesc în dreapta și-n stânga ce am văzut. Sunt sigur că așa e! Ești extrem de suspicioasă și țepoasă; mă întreb însă dacă ești așa cu toată lumea, sau numai cu mine.

- Încearcă să ghicești!

- Iar acest temperament al tău cu care n-ai să ajungi la nici un rezultat cu mine, cred că-l va îngrozi pe bietul Terry.

- Te înșeli! Cu persoanele agreabile mă port altfel și el este foarte agreabil.

- Aha! Mă bucur să aud asta! Măcar pot fi sigur că nu vor zbura oalele prin bucătărie.

- Pleacă de aici! șuieră Jan, tremurând de furie.

- Nu până nu termin ce am de spus. De altfel, nu te afli în situația de a-mi da ordine.

- Atunci, voi pleca eu! Nu sunt obligată să te ascult.

Se ridică cu greu în picioare și-și luă unul din bețele cu care umbla. Își zări caietul și se aplecă peste masă să-l ia, dar își pierdu echilibrul. Intuind mișcarea ei, Breck întinse rapid mâna și o opri sprijinind-o să nu cadă, dar Jan se smuci,

înfuriată de zâmbetul lui ironic.

- Dă-mi drumul!

- Stai ușor, tigroaică furioasă! Voiai să te las să te întinzi pe jos? Ești o femeie care ar scoate din minți orice bărbat.

- Parcă spuneai că sunt o puștancă?!

- Aha, va să zică încă ești iritată. Voi ține minte asta. Și acum, uite, poți pleca.

Jan își redobândise stabilitatea și ieși șchiopătând fierbând de nervi din bucătărie. Ajunse în camera de zi și era gata să se întindă pe canapea când observă că-și uitase totuși caietul pe masă. Trebuia să-l ia imediat. Deși piciorul o durea, dorința ei de a-și recăpăta comoara era mai mare și cu un efort de voință se întoarse în bucătărie.

Breck se așezase și citea imperturbabil. Nici măcar nu tresări când ea apăru în cadrul ușii, și continuă să citească până când, grăbindu-se atât cât putea, Jan ajunse lângă el și-i smulse caietul din față.

- Mi-am dat seama că l-ai uitat și ți-l aduceam îndată.

- Cum îndrăznești să citești ce am scris, fără permisiunea mea?! izbucni ea fără să ia seama la spusele lui.

- Păcat că nu mă întrebi dacă mi-a plăcut. Am învățat citirea rapidă și pentru că ai scris foarte citeț, am parcurs mai multe pagini. Apropo de

permisiune, consider că nu era nevoie s-o cer, deoarece nu e vorba despre o scrisoare. Este o carte, la urma urmei, și vei dori să fie citită de un editor.

- Nu voi dori! Este o tâmpenie ce spui.

- Tâmpenie? Cum altfel vrei să fie publicată?

- Scriu pentru mine și nu mă interesează ca altcineva s-o citească.

- Asta da, e o tâmpenie! Să te muncești să scrii o carte ca s-o pui într-un sertar și apoi să uiți de ea. Mă tem că nu înțeleg...

Jan obosise; piciorul îi zvâcnea, brațul pe care se sprijinea o durea, și din cauza efortului și a nervilor, devenise palidă.

- În locul tău m-aș așeza înainte de a cădea, o sfătui Breck cu un glas amical.

- Nu e nici o problemă, mă simt bine...

Acceptă totuși scaunul pe care Breck îl adusese mai aproape de ea și nu protestă când o apucă de braț și o ajută să se așeze.

- Este mai bine așa! Nu vrei să bei ceva?

- Puțin ceai, poate.

Jan se liniștise și-l privea cum turna apa în ceainic și-l punea pe foc. Se petrecuse iarăși o schimbare bruscă a stării ei. Agresivitatea i se potolise în fața calmului lui și a argumentelor raționale pe care ea nu le putea contrazice. Și în plus, reușise să-i stârnească interesul.

- Spuneai ceva despre un editor?

- Ah, nu, a fost doar o vorbă. Vrei zahăr în ceai, nu-i așa?

- Breck, te rog!

Breck încremeni de uimire și se întoarse încet spre ea.

- Am auzit bine? Ai spus tu, te rog? Nu pot să cred!

- Lasă asta. Ai auzit bine!

- O.K. Să-ți spun mai întâi că ceea ce am citit mi s-a părut foarte interesant. Ai o exprimare frumoasă, cu multă sensibilitate și cursivitate. Cred că romanul tău are o șansă! Este promițător.

În afară de surorile sale care-i savurau poveștile cu ani în urmă, nimeni nu-i mai comentase scrisul. Acum, era bucuroasă să asculte o părere din partea altcuiva și era încântată că această părere era pozitivă.

- Și consideri că pot să-l trimit la un editor?

- Când va fi gata și va fi dactilografiat, da! Și, să-ți mai spun că, în timp ce citeam, eram curios ce urmează, fapt foarte important, căci un roman poate fi tehnic perfect, dar dacă nu trezește interesul cititorului înseamnă că autorul a eșuat. Iar ceea ce ai scris tu este deosebit de captivant așa că trebuie să continui cu curaj.

Jan își mușca buzele de emoție. Aproape că nu-i venea să creadă.

- Îți mulțumesc, Breck. Voi continua cu siguranță!

Îi turnă ceai într-o cană și i-o întinse. Nu mai avură ocazia să discute despre scris, căci Terry reapăru și atmosfera se reanimă prin prezența lui. Curând apărură și Judy, împreună cu Helen, care-l ajutară pe Terry să prepare gulașul pentru cină.

Jan rămase cu gândul la spusele lui Breck. În ciuda încurajărilor lui se simțea derutată și nesigură, dar știa că va continua să scrie. Aproape neobservată, se retrase spre ușă și urcă în dormitorul ei unde încuie caietul în cutia din dulap.

***

A doua zi dimineața, fiind duminică, toată insula era învăluită într-o ceață densă.Terry stătea la fereastră și privea fascinat.

- Incredibil! Ce atmosferă! N-am mai văzut așa ceva nicăieri.

- De multe ori este așa, explică Jan. Este ca o ploaie foarte măruntă și deasă care plutește ca aburul lăptos al unei cascade.

Se auzi ușa de la intrare și Breck apăru, cu părul și hainele ude.

- Am fost până la mașină și aproape că m-am înecat. Nici nu poți respira; e ca și cum ai merge printr-o pâslă udă.

Terry pocni din degete.

- Trebuie să ies și eu să mă plimb puțin, să văd cum este. Sunt curios.

- Ai grijă pe unde umbli. Nu vezi la un pas înaintea ta și n-aș vrea să fiu nevoit să mai chem un asistent, în caz că pățești ceva.

Teryy le făcu semn cu mâna, își luă canadiana și ieși. Câteva minute rămaseră în tăcere, apoi Breck spuse:

- Cum te simți astăzi?

- Mulțumesc bine, mulțumesc.

Era sinceră dar glasul îi suna artificial. Imediat ce rămăseseră singuri, atmosfera devenise tensionată, ca de atâtea ori. În mod ciudat, Jan nu se putea relaxa în prezența lui Breck și nu înțelegea de ce. Încerca să se poarte cât mai normal, să fie cât mai naturală și totuși simțea o stânjeneală inexplicabilă.

- Ai avut dreptate în privința lui Terry. Este un bucătar excelent. Gulașul a fost nemaipomenit.

- Da, dar l-au ajutat și fetele.

- L-au ajutat, dar el le spunea ce să facă. Se pricepe într-adevăr la gătit!

- Te superi dacă fac puțină cafea? Poate vrei și tu!

- Te rog! Simte-te ca acasă!

Breck aprinse aragazul și puse ibricul la fiert.

- Mâine începem lucrul. Pentru început, vom intra în vorbă cu localnicii ca să le sondăm reacțiile. Să vedem dacă acceptă să fie filmați sau intervievați.

- Deja știu totul despre voi. Să nu crezi că

durează mai mult de cinci minute până ce toți află totul despre un nou-venit.

Jan îl urmărea curioasă. Va menționa el oare ceva despre bunicii lui? L-ar fi întrebat direct, dar îi promisese lui Terry să nu-l trădeze și voia să-și țină promisiunea.

- Sunt convins că aici sunt altfel de oameni decât cei de la Londra. Acolo sunt toți indiferenți, chiar și cu cunoscuții. Să te ferească Dumnezeu să te îmbolnăvești, dacă nu ai familie sau prieteni. Nimănui nu-i pasă de tine.

- Asta nu se întâmplă aici. Uite, de exemplu, este o femeie foarte bolnavă și foarte bătrână, doamna Mac Phail. Helen a fost ieri să o vadă și i-a dus niște legume, carne și ouă. O altă vecină o ajută la treburile casnice. Mâine mă voi duce eu... Ah, am uitat de piciorul meu! Va merge Judy.

- Nu! Pot să te duc eu cu mașina...

Luă două cești și turnă cafea.

- Ceea ce mi-ai spus este chiar foarte interesant. Am nevoie de așa ceva în film! Relațiile de întrajutorare dintre oameni... Îmi place! Este ideal pentru interviu!

Deodată, Jan realiză că doamna Mac Phail avea peste nouăzeci de ani și toată viața trăise pe insulă. Cu siguranță că-i cunoscuse pe bunicii lui Breck și-i cunoștea pe toți locuitorii insulei. Deveni atentă și urmări orice reacție a lui Breck.

- Îți dai seama că știe tot ce s-a întâmplat pe

insulă... Are vreo nouăzeci și doi de ani și dacă se simte bine, îți vorbește ore în șir.

- Dar ce a pățit?

- Acum câteva luni a căzut și și-a rupt piciorul. A fost dusă cu elicopterul la Edinburgh, la spital, și toți credeau că e terminată, dar este mai puternică decât se crede. Și-a revenit, chiar se spune că le-a făcut zile fripte celor de la spital! Acum însă, a răcit foarte rău și a făcut o viroză, iar noi o ajutăm prin rotație, fiecare cum poate.

- Fascinant! Trebuie s-o cunosc. Nu s-ar putea să mergem astăzi?

- În nici un caz! Este duminică!

Breck scoase un caiet din buzunarul jachetei și notă ceva în el.

- Atunci, o să te rog să mergem mâine.

- Cu o condiție. Dacă-mi promiți... știi, este foarte bătrână... n-aș vrea s-o supărăm în nici un fel.

- Precis că voiai să spui să n-o terorizez...

O privi cu răceală o clipă, apoi izbucni în râs.

- Doamne, ce părere ai despre mine! Vei fi surprinsă cât de frumos mă voi purta cu ea.

- Cu siguranță, murmură Jan.

Privirile li se întâlniră în aceeași confruntare tăcută care o făcea pe Jan să se simtă stânjenită în prezența lui. Ca de obicei, ea fu prima care cedă și privi în altă parte, dar în străfundul fletului era bucuroasă că era alături de el.

Capitolul 7

- Spune-mi pe unde trebuie să mergem! o îndemnă Breck pe Jan în timp ce conducea Land Rover-ul pe drumul îngust care se bifurca undeva, cam la o sută de metri în fața lor.

Se aflau în partea împădurită a insulei și copacii înalți își împreunau coroanele, formând un baldachin verde care-i ascundea de soarele strălucitor.

- Spre dreapta! Curând vor apărea câteva case. Prima este a doamnei Mac Phail.

Copacii rămăseseră în urmă și în fața ochilor li se deschise o superbă priveliște. În dreapta drumului se întinea un pâlc de căsuțe cochete, iar în stânga se vedea albastrul intens al apelor golfului. În spatele caselor, undeva departe, se zăreau câteva vârfuri muntoase, cenușii, nu prea înalte.

Breck opri mașina, coborî și privi în zare,

încântat. Inspira adânc în piept aerul pur, răcoros al dimineții, fără să tulbure cu vreun cuvânt liniștea solemnă care-i învăluise brusc, după ce oprise motorul.

Jan rămase în mașină și-l urmărea, savurând și ea momentul. Privind la bărbatul înalt, chipeș, cu umeri atletici și figură de cuceritor, își aminti cuvintele rostite de Terry cu două seri în urmă când discutaseră despre el: "Cu firea lui autoritară și independentă, mi-l imaginez însurat căci nu cred că s-a născut femeia care să-l poată struni și stăpâni!".

Inacceptabilă părere, își spuse Jan în gând, cu vanitatea feminină stârnită, tentată să demonstreze contrariul.

Deschise portiera și coborî ținându-se de ea.

- Mă duc să văd dacă s-a sculat.

- Strigă-mă dacă este de acord să mă primească, răspunse Breck fără să se întoarcă.

Ușa, ca de obicei, nu era încuiată. Jan ciocăni ușor și intră în vestibulul mic, unde mirosea a levănțică, miros care-i trezi plăcute amintiri din copilărie.

- Doamnă Mac Phail, sunt eu, Jan! strigă ea, cu jumătate de glas.

- Intră, fata mea! Sunt aici în salonaș, îi răspunse o voce limpede și sigură.

Bătrâna doamnă ședea lângă foc, acoperită până peste genunchi cu un pled gros, scoțian, și

croșeta...

- Mă uit la voi de câteva minute și mă întrebam când vă veți hotărî să intrați... El este?

Jan râse, se apropie de ea și o sărută pe obraji.

- Nu știam că suntem spionați... Da, el este și vrea să vorbească cu dumneavoastră.

- Foarte bine! Spune-i să vină. Presimțeam eu că veți veni azi și m-am sculat mai devreme ca de obicei.

Jan admiră ochii albăstrui, senini și ageri ai doamnei Mac Phail, părul alb pieptănat cu grijă și legat la spate cu o panglică lată. Părea fragilă și foarte bătrână. Cu aceleași mișcări încă destul de greoaie, Jan se întoarse la ușa de la intrare și-l chemă pe Breck. Acesta se aplecă pentru a trece prin ușa scundă și se apropie de bătrâna care, așezată în fotoliul ei, părea o regină primindu-și supusul.

- Breck Fallon, murmură Jan. Este din Londra.

- Știam!... Îl măsură rapid din cap până-n picioare, cu o privire isteață. Ia scaunul acela și așează-te aici lângă mine, tinere. Ești prea înalt și mă obligi să mă uit în sus.

Jan, amuzată de primirea pe care i-o făcea, se așeză și ea pe un scaun lângă fereastră și-l urmări pe Breck punându-și docil un scaun aproape de bătrână.

- Așa da! Acum pot să te văd mai bine. Ia spune, știi să depeni lână?

- N-am încercat încă.

- Atunci e timpul să înveți, niciodată nu e prea târziu. Vom depăna în timp ce vorbim... Deci, ești de la televiziune, nu-i așa? Și ce ai de gând să faci cu frumoasa noastră insuliță?... Scoase un scul de lână galbenă dintr-un săculeț de lângă ea și i-l puse în poală. Ține brațele îndepărtate... nu chiar așa, puțin mai apropiate... Așa! Eu iau capătul firului și tu îți miști brațele încoace și-ncolo ca să pot face un ghem. Bravo, ai priceput! Vorbea liniștit dar autoritar, ca unui copil, și Jan se străduia să nu izbucnească în râs.

- Mă duc să fac ceaiul, interveni ea și, șchiopătând, se îndreptă spre bucătărie, ducându-și mâna la gură pentru a-și ascunde zâmbetul.

Dacă Breck își imaginase că va avea parte de o băbuță, se înșelase și acum trebuia să se adapteze rapid și să facă față provocărilor la care sigur nu se așteptase. Îl auzi răspunzând întrebărilor doamnei Mac Phail cu glasul lui grav și explicându-i ce intenții avea.

- Ai sânge scoțian în vene? întrebă deodată doamna Mac Phail.

Jan puse cu grijă pe masă farfuioara pe care o avea în mână și ascultă atentă.

- Da, am... Ce vă face să credeți asta?

- Eram sigură că nu ești englez. Ai în privire mândria scoțiană și... am impresia că ești de pe aici, de undeva! Nu-i așa?

- Așa e! Bunicii mei sunt, adică au fost scoțieni... Dar spuneți-mi, cum ați știut?

- Nu ți-a spus Jan? E un dar al meu, a doua vedere... Arată-mi puțin palma ta!

Era ceva straniu în felul în care doamna Mac Phail știa să intre în sufletul oricui, să afle totul în câteva minute.

Jan stătea nemișcată ca să nu piardă nici un cuvânt și când apa începu să șuiere în ceainic, îl mută rapid de pe foc ca să poată auzi.

- Da... așa! Ai o mână clară, cinstită, la fel cum îți este și fața. De altfel, nu te-aș fi primit în casă dacă nu te-aș fi plăcut... Erau chiar de pe insulă?

- Da, erau de aici...

- Și numele? Cum îi chema?

- Mac Leod.

- Aha! Știam eu, știam! Uite cutia aceea veche de pe etajeră; dă-mi-o, să-ți arăt ceva!

Jan puse din nou ceainicul pe focul pe care-l întețise și pregăti ceștile. Nu-și imaginase că va afla atâtea și mâinile îi tremurau ușor. Ar fi vrut să vadă fața lui Breck.

Intră cu o farfurioară și o ceașcă, dar el o îndemnă să se așeze oferindu-se să le aducă pe celelalte.

Pe genunchi, bătrâna avea un teanc de fotografii vechi printre care căuta ceva cu degete înțepenite. Breck nu părea în largul lui și-i părea rău pentru el, în definitiv, el dorise să vină să

vorbească cu doamna Mac Phail. Poate că era doar surprins.

- Aha!... Asta e!... Bătrâna îi întinse o fotografie și Jan îl văzu încruntându-se... Ei sunt bunicii tăi. Știi unde locuiau? La câteva case de aici...

- Locuiește cineva acolo, în prezent? întrebă el cu un glas stins.

- Nu. E goală. Vrei să mergi s-o vezi? Jan, du-l să vadă casa unde au locuit bunicii lui.

- Aș vrea s-o văd... După ce bem ceaiul.

Bătrâna se lăsă pe spate în fotoliu și chicoti.

- Nu mă înșel niciodată... Și după ce vei arunca o privire, vino înapoi și-ți voi spune tot ce vrei despre locurile astea pe care vrei să le filmezi. Spune-mi, mama ta mai trăiește?

- Da, este medic, la fel ca și tata.

- Bănuiam. Bunicul tău era un cunoscător al ierburilor și plantelor de leac. Toți mergeau la el când erau bolnavi...

Jan se ridică și-și duse cana la bucătărie. Se simțea ca o intrusă, căci conversația nu avea nici o legătură cu ea. Închise ușa lăsându-i astfel să discute liniștiți și se apucă să prepare ceva pentru prânzul bătrânei. Pusese deja oala să fiarbă la foc mic, când se auzi strigată.

- Puteți merge acum... și întorceți-vă după ce vizitați casa.

Ajunseră repede căci fosta gospodărie a familiei Mac Leod era aproape. Jan împinse ușa și intră

împreună cu Breck în holul vilișoarei care era acum goală. Se opriră într-un salonaș, privind în jur pereții acoperiți cu un tapet decolorat de timp, pe care se vedeau urmele mai închise ale unor tablouri. În șemineu mai rămăseseră cenușă și urme de funingine.

- Asta este, deci! șopti Breck cu un glas abia auzit.

- Ai venit pe insula Dark sperând să găsești locul acesta, nu-i așa?

Breck o privi în tăcere și încuviință dând încet din cap. Se îndepărtă de ea și intră în bucătăria în care mai rămăsese niște mobilier, acoperit acum cu un strat subțire de praf și pânze de păianjen.

- I-ai cunoscut pe bunicii mei?

- Eram copil când au murit, dar îmi amintesc bine de bunicul tău... O dată, când aveam patru ani, el m-a scos din apele golfului; cred că mi-a salvat viața.

Se îndreptă spre ieșire ca să-și ascundă lacrimile care-i umeziseră ochii și schimbă subiectul.

- Dacă vrei, du-te sus și stai cât dorești. Eu mă întorc la doamna Mac Phail să verific ce am lăsat pe foc.

Jan ieși și oftă inspirând adânc aerul proaspăt cu miros de alge.

- L-ai lăsat acolo? o întrebă doamna Mac Phail.

- Da, cred că dorea să rămână singur. Era destul de întristat.

- Știi din ce cauză?

- Nu mi-a spus și nici nu l-am întrebat. Nu e treaba mea.

- S-ar putea să fie!

Remarca i se păru enigmatică dar avusese suficiente surprize pentru ziua în curs și era destul de tulburată, așa că se duse în bucătărie și-și găsi acolo de lucru. Spălă câteva farfurii și frecă o tigaie arsă, apoi gustă și adăugă puțină sare la mâncarea care fierbea. Curând, îl auzi pe Breck și după o clipă, acesta apăru în bucătărie.

- Te ajut cu ceva?

- Nu este nevoie. Mai fac niște ceai să-i rămână doamnei Mac Phail și vin și eu. De altfel, eu aș putea pleca acasă iar tu să rămâi să vorbești cu ea și eventual, și cu alți oameni de pe aici.

- Bine! După ce faci ceaiul te duc eu acasă, se oferi Breck, plin de amabilitate.

- Nu cred că e nevoie. Pot deja să merg.

- În nici un caz! Sunt trei mile! Chiar și ce faci acum, este prea mult. Du-te și stai jos; fac eu ceaiul.

- Nu ți se pare că îmi comanzi prea aspru? protestă Jan iritată de tonul lui autoritar.

Breck zâmbi și, spre surprinderea ei, continuă amabil:

- Scuză-mă! Te rog, du-te și așază-te! E mai bine așa?

- Desigur. Este cu totul altceva!

Jan se duse în salonaș și se așeză lângă doamna Mac Phail. În mod sigur auzise și ea dialogul dintre ei. O luă de mână, se aplecă spre ea și o întrebă șoptit:

- Te descurci cu el?

- Știu și eu? Cam face pe șeful... răspunse Jan, tot în șoaptă.

- Până la urmă, vei reuși. Sunt sigură! Spune-mi, ce face Cedric?

- E bine; cum știți, inventează mereu câte ceva. Acum lucrează la un motor de barcă.

- Atâta vreme cât asta îl face fericit, este foarte bine. Transmite-i salutările mele și dacă vrea, să mă viziteze. Aș veni eu până la el, dar cu picioarele mele, este imposibil.

- Poate vă duce Breck, cu mașina într-una din zile.

Breck, care tocmai intrase, auzi cuvintele ei și se grăbi să-i facă și el aceeași propunere.

- Sper că nu vei conduce prea repede, râse doamna Mac Phail. Să nu uiți că nu mai sunt chiar tânără.

- Voi conduce atât de încet, încât nici măcar nu vă veți da seama că ne mișcăm.

Jan era uimită cât de bine se înțelegea Breck cu ea, deși se cunoscuseră abia acum o oră. Își termină de băut ceaiul și se ridică.

- Doamnă Mac Phail, vă așteptăm într-una din zilele următoare, când va avea Breck timp să vă

aducă. La revedere!

- Eu o duc pe Jan acasă și revin. Să pregătiți lâna, căci am multe întrebări de pus.

Ajunseră în câteva minute la conacul Craigie și Jan coborî singură, destul de ușor, din mașină.

- Să-mi spui dacă este nevoie să cumpăr ceva, se oferi Breck.

- Nu, mulțumesc!

- Să nu mă așteptați cu prânzul. Voi veni mai târziu. La revedere!

Îi făcu semn cu mâna, întoarse mașina și porni în viteză. Jan merse agale spre casă și ascultă atentă zgomotul motorului scăzând treptat, pe măsură ce mașina se îndepărta, până când se stinse de tot.

În tăcerea pașnică se auzeau doar țipetele îndepărtate ale unor pescărușI. Se uită în sus la pereții cenușii ai casei, acoperiți cu iederă, și-și dădu seama că totdeauna fusese foarte mulțumită de casă și de împrejurimile ei, de locul și de felul în care trăiau. Îm mod ciudat însă, acum parcă se făcuse deodată un gol, parcă-i lipsea ceva. Era un sentiment straniu, inexplicabil.

Toată după-amiază se străduI să-și găsească de lucru, dar orice ar fi făcut, rămânea în suflet cu senzația unei așteptări nerăbdătoare. Această așteptare dispăru, înlocuită de o bucurie încă ascunsă, abia când mult mai târziu, auzi motorul Land-Rover-ului oprindu-se în fața casei.

***

Erau după cină. Strânseseră totul și făcuseră ordine. Cele trei surori și tatăl lor erau în sufragerie, iar cei doi tineri se scuzaseră și se retrăseseră în bucătărie, cu puțin timp în urmă, pentru a discuta probleme organizatorice.

Domnul Sutherland, cu ochelarii alunecați pe vârful nasului, încerca să rezolve careul de cuvinte încrucișate din ultimul număr al ziarului Times. Judy și Helen jucau scrabble și uneori își contestau câte un cuvânt, lansându-se în dispute aprinse, finalizate prin consultarea dicționarului.

- Mă duc să fac niște cafele, anunță Jan, fără a fi luată în seamă de ceilalți.

Traversă holul și deschise încet ușa bucătăriei. În fumul des de țigară, Breck și Terry erau aplecați peste o foaie de hârtie, desfășurată pe masa din mijloc.

- Iată! Începem de aici... și continuăm apoi cu partea cealaltă.

Breck trase cu degetul o traiectorie și Jan înțelese, privind mai atentă, că aveau în față harta insulei Dark. În prima clipă, nici unul din ei n-o observase, dar îndată ce mai făcu o mișcare, Terry își ridică privirea spre ea.

- Ah, Jan! Scuză-ne, eram adânciți în discuție. Te încurcăm cumva?

- Nu vă deranjați. Am venit doar să fac niște cafele pentru toată lumea.

Breck își stinse țigara în scrumieră și se întoarse și el spre Jan.

- Discuția cu doamna Mac Phail a fost extrem de utilă. Te felicit pentru idee și-ți mulțumesc că m-ai dus la ea.

- Ești norocos că a stat de vorbă cu tine. Dacă nu te plăcea, n-ai fi aflat nimic de la ea.

Breck râse satisfăcut spre Terry.

- Vezi, ți-am spus eu! Se ridică și-i oferi scaunul lui Jan... Stai jos! Voi pune ibricul la fiert... dacă-mi dai voie.

- Nu, eu știu mai bine câtă apă trebuie pentru toți. Vreți și voi, desigur.

- Da, te rog!

Breck împături harta, apoi, consultându-și carnetul care rămăsese deschis pe masă, o informă și pe Jan în legătura cu planurile lor.

- Dacă ești și tu de acord, restul echipei va veni săptămâna viitoare. Îi lăsăm să se odihnească o zi și începem lucrul luni, de azi într-o săptămână.

- Și cât timp credeți că va dura? întrebă ea, fără să lase să se vadă cât de mult o interesa.

- Cel mult două săptămâni. Deci, peste trei săptămâni ați scăpat definitiv de noi, glumi Terry râzând.

Trei săptămâni! Peste trei săptămâni, toți vor fi plecați; întreaga echipă, Terry, Breck, și nu-i va

mai vedea probabil niciodată... Și ce dacă? Cu atât mai bine, va fi o ușurare.

- Este vorba, cum spuneam, de patru oameni. Crezi că nu vor fi probleme cu dormitul? se interesă Breck.

- Ne vom descurca. Cum ai văzut și tu, casa este suficient de mare, iar așternuturi avem destule de multe. Într-adevăr, unele cearșafuri și pături sunt cam vechi, dar sunt încă utilizabile la nevoie.

- E în regulă. Nu sunt băieți pretențioși și se vor gospodări singuri. Nu se poate să vă lăsăm pe voi trei să faceți totul.

- De ce nu, doar sunteți oaspeți plătitori. Sunteți îndreptățiți să aveți tot confortul.

Fără să mai spună nimic, Terry ieși din bucătărie, poate numai pentru că simțise o oarecare încordare în discuția lor și voia să evite să asiste la o dispută.

- Ți-am oferit pur și simplu un ajutor și imediat te-ai crispat și ai devenit țepoasă...

- Din cauza spuselor tale, dar să știi că n-am chef să ne certăm iarăși. Mai bine lasă-mă să iau niște căni.

Încercă să treacă prin fața lui pentru a ajunge la dulap dar Breck își întinse mâna și o opri.

- Tu ești cea care începi de fiecare dată să te cerți. Ești cea mai exasperantă femeie pe care...

- Mulțumesc, îl ironiză ea. Nu vrei să-mi dai drumul?

- Nu încă!

O înlănțui cu brațele și Jan nu reuși să se elibereze în nici un fel. Îl privi neputincioasă, plină de furie, dar el începu să râdă amuzat.

- Ar fi nostim să te filmez într-un moment ca ăsta, să te vezi și tu.

- Nici să nu te gândești!

- Poate măcar jucând tenis cu una din surorile tale. Ce zici?

- Vom vedea, dar mai întâi dă-mi drumul.

- Într-o clipă! Să-mi promiți că te vei face bine; și asta nu se poate dacă nu-ți odihnești glenzna. Să accepți să te ajutăm cu tot ce putem.

- Grija ta este de-a dreptul emoționantă. Chiar, ar fi trebuit să te faci doctor. Erai cu siguranță mai util.

Breck își ridică o sprânceană într-o mirare cinică și o privi insistent.

Jan se liniștise, nu se mai zbătea să scape, iar strânsoarea brațelor lui devenise o îmbrățișare. Îi privi ochii umbriți, misterioși, apropiindu-se de fața ei. Buzele lui îi atinseră gura și, ca electrocutată, își smuci capul într-o parte dar mâna lui îi întoarse din nou fața spre el și un al doilea sărut deveni inevitabil. Oricum, orice împotrivire dispăruse și se simți topindu-se într-un răspuns delirant...

- Vezi, îi spuse el cu un glas răgușit de emoție, după ce-i dădu drumul din îmbrățișare, așa te voi

îmblânzi dacă altfel nu se poate!

- Ești un nesuferit, reuși ea să răspundă, încă tremurând.

În timp ce turna cafea în cești, se întrebă dacă este posibil să se îndrăgostească de un astfel de bărbat care nici măcar nu-i plăcea. I se părea imposibil și totuși, simțea că tocmai asta se întâmpla.

Capitolul 8

În acea noapte, Jan rămase trează multă vreme. Multe lucruri îi deveneau acum foarte clare; sentimentul de singurătate care o invadase după ce Breck o adusese acasă, și întristarea dureroasă la aflarea veștii că în trei săptămâni totul se va termina și poate că nu-l va mai vedea niciodată. Acum înțelegea de ce.

Agitată, se răsucea în pat și nu reușea să adoarmă din cauza gândurilor care o asaltau.

Își aminti cu claritate imaginea bătrânului domn Mac Leod, bunicul lui Breck. Fusese un bărbat înalt, cu păr cărunt și nas acvilin, de care întotdeauna îi fusese puțin teamă; până în acea zi în care o salvase. Jan venise împreună cu mama ei în vizită la doamna Mac Phail și în timp ce ele vorbeau, ea alergase jos, pe malul golfului, și începuse să țopăie pe vechiul debarcader care,

șubrezit din cauza lemnului putred, s-a prăbușit. Apele ar fi înghițit-o cu siguranță dacă, nu se știe de unde, n-ar fi apărut el s-o scoată din valuri. Apoi, se străduise să bea o licoare care mirosea puternic a ierburi și care a liniștit-o după spaima grozavă prin care trecuse...

Bătrânul acela fusese bunicul lui Breck. Jan oftă. Ce ciudată este viața! Ca o imagine care are sens numai văzută de la distanță...

Somnul refuza să vină. Azvârli pătura și aprinse lumina, apoi scoase caietul din cutie și, întinsă pe pat, începu să scrie. Cuvintele îi veneau ușor și starea de surescitare în care se afla se transmitea tumultuos în rândurile care acopereau paginile caietului. Curând însă, creionul deveni greu și cu un sentiment de satisfacție față de ce se așternuse pe hârtie, Jan își sprijini capul pe braț. Adormi fără să-și dea seama când.

***

Helen fusese foarte tăcută la micul dejun. Jan crezu că era doar o impresie, dar când rămase cu ea în bucătărie, după ce Judy plecase cu bicicleta la doamna Mac Phail, înțelese că ceva se întâmplase.

- Helen, ai vreo problemă? Nu te simți bine?

Helen rămase tăcută și în timp ce ștergea o farfurie obrajii i se îmbujoră.

- Abia ai scos un cuvânt astăzi. Ce s-a întâmplat? o întrebă Jan cu blândețe.

- L-am văzut! rosti ea cu ochii măriți de mânie.

- Pe cine?

Helen își mușcă buzele, stânjenită.

- Știu că nu este treaba mea, și fii sigură că n-am să spun nimănui, dar măcar față de mine să nu te mai prefaci că-l urăști.

- Nu înțeleg nimic. Ce vrei să spui? Lasă farfuria aceea și fii mai explicită.

- Bine, am să fiu. În timpul nopții m-am trezit și am vrut să merg la toaletă. Când am deschis ușa, am auzit zgomotul ușor al unui comutator iar apoi, Breck a ieșit din camera ta și a intrat în camera lui...

- Nu... nu se poate!

Jan rămase uluită, fără grai. Își aminti că scrisese și că adormise cu lumina aprinsă, și-și imagină ce urmase.

- Îmi pare rău, Jan! Credeam că...

- Unde e Breck?

- Cred că este sus. Terry a plecat cu mașina la cumpărături, iar el...

- Foarte bine, șterge tu vasele căci eu am ceva de vorbit cu domnul Breck Fallon.

Încruntată și cu buzele strânse într-o linie hotărâtă, Jan bătu la ușa camerei lui.

- Intră, te rog! o îndemnă el amabil.

- Am o singură întrebare. Ce căutai în camera

mea în timpul nopții?

Pentru o clipă o privi derutat, apoi zâmbi larg cu sinceritate.

- Oh, asta era!... Cum ai aflat?

- Nu contează! Ce căutai acolo?

- Am auzit bine. Îți explic imediat. Mai bine renunță la privirea asta agresivă, pentru că nu are nici un temei. Dacă aș fi intrat cu intenția să te seduc, n-ai fi aflat abia acum. Pur și simplu m-am trezit să merg la toaletă și am văzut lumina aprinsă la tine. M-am gândit că poate ți-e rău și ai nevoie de ajutor. Am bătut ușor și neprimind nici un răspuns, am deschis... Ți-am pus caietul și creionul pe masă, te-am acoperit cu cearșaful și pătura care erau pe jos, am stins lumina și am ieșit. Asta-i tot!

- Te-a văzut Helen. Îți dai seama ce și-a imaginat!...

- Mm... Îi voi explica și ei situația.

- Nu e cazul. Mai bine o fac eu.

- Cum crezi. Îmi pare rău că ai făcut presupuneri deplasate în legătură cu mine.

- N-au fost nejustificate, după atacul brutal de ieri.

- Atac brutal! Ce tot spui?

Oare uitase atât de repede? Jan făcu ochii mari de uimire.

- Când m-ai sărutat.

- Ah, la asta te refereai? Nu mă miră că scrii

romane cu o imaginație atât de înflăcărată. Nu trebuie să faci atâta caz din nimic și să iei lucrurile prea în serios...

Breck râse ușor amuzat, făcând-o să se simtă ironizată, umilită. Își depăși mânia cu un efort de voință, mai ales că i se părea important ca el să nu afle adevărul.

- Prea în serios? Glumești... Se chinuia să-și găsească cuvintele. Îți imaginezi poate că ești la Londra și că poți să săruți pe oricine ai chef și nici măcar să nu dai importanță. Să știi că aici nu suntem așa. Bărbații de aici respectă mai mult femeile, nu le desconsideră astfel, așa că voi fi încântată să pleci cât mai curând acolo de unde ai venit...

Ultimele cuvinte îi scăpară fără să vrea, în confuzia mâniei care o cuprinsese. Pieptul i se ridica agitat și ochii îi aruncau scântei, inconștientă total că îi sporea frumusețea. Breck o privi cu ochi lacomi și ea surprinse și recunoscu dorința în privirea lui. Își dădu seama că vorbise prea mult și se întoarse să plece.

- Mai stai. Mi-a plăcut tirada ta. A fost fascinantă.

O apucă de braț încercând s-o rețină.

- Ah, nu! De astă dată să nu mă mai atingi!

Își smulse brațul și se dădu la o parte.

- Oho! Ce temperament!

Tonul și privirea lui i se părură arogante și simți că-l urăște. Era detestabil.

- Știi, n-ar fi trebuit să vii aici printre oameni al căror fel de a fi îl desconsideri. Mi-am dat seama că nu-ți plăceau nici bunicii tăi. Ți-am surprins figura când doamna Mac Phail ți-a arătat poza aceea. Regret că Diana te-a îndemnat să vii și am avut neplăcerea să te cunosc.

Îl văzu cum se schimbă la față și cum ochii i se întunecă. Înțelese că mersese prea departe, dar pur și simplu nu se putuse opri. Breck o apucă din nou de încheieturile mâinilor și o strânse cu putere.

- Au! Mă doare! Dă-mi drumul!

- Atunci să taci și nu mai vorbi despre lucruri pe care nu le cunoști.

I se făcu frică de glasul lui aspru, răgușit, de ochii cenușii, aproape negri de mânie, și încercă să se elibereze. Era însă prea puternic.

- I-ați mâinile de pe mine, șopti ea înspăimântată. Te urăsc! Înțelegi?

Breck își desfăcu strânsoarea instantaneu. Jan se clătină surprinsă și își duse speriată mâna la gură, înăbușindu-și un murmur de teamă și derută.

El rămăsese însă de neclintit, cu ochii măriți, incapabil să mai spună ceva, iar Jan se întoarse și ieși alergând din cameră.

***

Munca era singurul antidot pentru chinurile și frământările care-i umpleau sufletul. Breck devenise un străin, politicos și cu o răceală distantă când era inevitabil să vorbească. Îl evitase tot timpul zilei și nu fusese prea greu fiindcă, împreună cu Terry, plecaseră cu mașina, luând-o și pe Judy cu el să le arate anumite părți ale insulei.

Schimbarea care se petrecuse cu Judy era incredibilă. Își pieptănase cu grjă părul, purta niște bligi proaspăt spălați și un tricou nou iar pe buze avea o discretă urdă de ruj.

Helen și Jan se uitară una la alta în timp ce ei plecau și-i urmăriră cu privirea.

- Este clar că-l place pe Terry. Nu-mi vine să cred, comentă Helen uimită.

Jan nu răspune și continuă să lustruiască suprafața bufetului din bucătărie.

- Dar ce-o fi oare cu Breck, continuă Helen gânditoare. Abia a scos o vorbă. Bănuiesc că i-ai spus că l-am văzut...

Jan oftă și după o clipă spuse:

- Nu cred să fie asta. N-a vorbit nici cu mine. E absolut detestabil.

Se apucă să frece cu și mai multă vigoare bufetul, fără să observe privirea plină de subînțeles a Helenei.

Ziua se scurse liniștită și spre seară când Jan intră în bucătărie îi găsi acolo pe cei doi bărbați

discutând cu pasiune. Când o zăriră se blocară, iar după câteva clipe de tăcere, Breck i se adresă cu răceală:

- Sper că nu-ți stăm în drum.

- Eu... Am venit tocmai să vă propun ceva, mai ales că în curând vor veni și ceilalți. Bucătăria nu este un loc potrivit pentru discuțiile voastre... Mai există o sufragerie mare pe care o punem la dispoziția voastră... E mai spațioasă și nu veți fi stânjeniți. Dacă vreți, v-o arăt și putem s-o pregătim până vin ceilalți.

- De acord! Foarte bine.

O urmară amândoi pe Jan, care deja mergea aproape normal. Deschise ușa camerei aflate în partea frontală a casei și simțiră aerul închis și rece care-i izbi.

- Vedeți?! E nevoie să aerisim și să facem curățenie, dar este mult spațiu și în mijloc masa mare este foarte bună pentru hărți, camere de luat vederi și alte lucruri de-ale voastre.

- Într-adevăr! exclamă Breck. Ce spui, Terry? Cum ți se pare?

- Excelentă!

- Mâine vom face un foc bun în cămin și atmosfera va fi plăcută.

Breck își băgase mâinile în buzunarele jachetei și privea în jur mulțumit.

- Îți mulțumesc, Jan! Ăă... ar mai fi ceva... În camera mea am un televizor portabil. Am permisi-

unea ta să-l instalez și să-l pun în funcțiune aici?

Jan simți că îngheață. În rugămintea lui era și nelipsita undă de ironie. Deși își jurase că niciodată nu va avea în casă un televizor, își dădea seama că era prinsă la strâmtoare și că ar părea incredibil de copilăroasă dacă ar refuza. Se mira că Helen, care intrase zilnic în camera lui Breck să facă curățenie, nu spusese nici un cuvânt despre televizor.

- Desigur, Breck. Îți permit!

Ieși nemulțumită că fusese nevoită să cedeze și că oricum televizorul funcționase cu siguranță și până atunci, în camera lui.

***

A doua zi, după micul dejun s-au apucat de treabă. Judy, ajutată de Terry, a curățat căminul și a făcut focul iar Helen și Jan au măturat și au șters praful. Încă nu terminaseră când apăru și Breck aducând mai multe cărți și un dosar plin cu hârtii.

- Sper că pot să las asta pe masă.

Ieși și se întoarse imediat cu televizorul. Judy și Helen se uitară una la alta fără o vorbă, apoi la Jan. Fără să țină seama de atmosfera încărcată, Breck așeză cu dezinvoltură televizorul pe măsuța de lângă fereastră.

Judy sparse tăcerea, adresându-se lui Terry:

- Mă duc să mai aduc niște cărbuni.

- Lasă-mă pe mine. Spune-mi doar de unde să-i iau.

- Sunt în pivniță. Vin eu să-ți arăt.

Jan o auzi pe Helen pufnind ușor, în surdină, dar o ignoră.

Între timp, Breck își vedea de treabă conectând aparatul la priză și încercând să găsească cea mai bună poziție pentru antena de cameră. Apoi răsuci butoanele și curând se auzi muzica și pe ecran apărură niște linii care se limpeziră și deveniră imagini, după ce Breck mai manevră puțin butoanele de reglaj și antena. Deși mai văzuse televizor, Jan rămase o clipă fascinată de imaginea în culori și sunetul plăcut, apoi se dezmetici rapid și o mustră pe Helen, care rămăsese și ea cu gura căscată:

- Du-te la bucătărie și începe să pregătești prânzul. Vin și eu într-o clipă, și va veni și Judy după ce va aduce cărbunii.

Ostilă dar bosumflată, Helen se supuse, lăsându-i singuri.

- Sper că acum ești mulțumit pe deplin!

- Ce vrei să spui?

- Înțelegi foarte bine. Ai făcut-o deliberat.

- Nu uita că ți-am cerut permisiunea și că ai fost de acord.

- Așa este, dar nu era nevoie să-l conectezi chiar acum.

- Ești plină de prejudecăți, sau ți-e teamă că

surorilor tale s-ar putea să le placă să privească, ori poate că nici nu au voie să aibă opinii personale?

- Și ele au aceleași opinii ca mine.

- Ar fi bine să le dai posibilitatea să se convingă singure.

Jan realiză capcana din cuvintele lui și se simți incapabilă să continue o discuție în care nu avea nici o șansă. Ieși și închise ușa în urma ei, nu suficient de rapid pentru a nu auzi râsul zeflemitor al lui Breck.

***

După cină, Breck veni și el în bucătărie. O grămadă de vase murdare aștepta pe suportul de lângă chiuvetă și Jan se pregătea să le spele.

- Te ajut eu, îi spuse el apropiindu-se.

- N-am nevoie de ajutorul tău... Ai făcut destul astăzi, adăugă ea cu subînțeles încercând să-și înăbușe mânia.

- Crezi că e vina mea că tatăl tău a auzit că este o emisiune despre astronomie și că acum el și surorile tale se uită la ea? Ce-ai vrea să fac? Să țip și să nu-i las să stea în fața televizorului meu?

Jan se strădui cu dificultate să răspundă cu calm.

- Ai avut tu grijă să afle! Ai pregătit totul intenționat.

- Nu uita că tu ai favorizat situația. A fost ideea ta să pui camera mare la dispoziția noastră.

Stătea lângă ea, invulnerabil, dominând-o nu numai cu înălțimea dar și cu forța lui interioară, cu stăpânirea de sine.

Breck luă un prosop pentru șters vasele și o îndemnă zâmbitor:

- Hai să-i dăm drumul!

- Ți-am spus că n-am nevoie de ajutorul tău.

- Oare de ce te încăpățânezi să te porți copilărește?

- Oare de ce te încăpățânezi și tu să-ți impui cu brutalitate prezența? Așa faci cu toți cei cu care lucrezi?

- Nu cu toți. De fapt, mărturisesc că ești singura care ai asupra mea o astfel de influență negativă.

Între timp, Jan spălase câteva farfurii și le pusese să se scurgă, iar Breck încercă să le ia de acolo și să le șteargă cu prosopul, dar ea îl opri.

- Nu, te rog, lasă-le!

Breck își întinse mâna spre obrazul ei, dar ea își retrase capul, evitând atingerea.

- Voiam să văd dacă obrajii tăi sunt atât de fierbinți cum par. Credeai că vreau să te sărut?

- Nicidecum, credeam că mă vei lovi.

- De ce aș fi făcut așa ceva? întrebă Breck aproape amuzat, deși simțea și el aceeași încordare, aceeași tensiune explozivă, care apărea de fiecare dată când rămâneau singuri.

Jan se refugie în tăcere. Orice ar fi spus, el găsea o replică crudă, agresivă sau ironică, reușind să devină antipatic. Cu regret, simți că-l urăște, ochii i se umeziră și oftă din adâncul pieptului.

Breck își întinse brațele spre ea încercând s-o cuprindă și neinspirat, adăugă:

- De ce nu accepți că ești înfrântă?

Jan găsi cuvintele lui insuportabile. Găsi puterea să-l îmbrâncească și să se elibereze.

- Lasă-mă! Lasă-mă în pace!

Ajunsă la capătul răbdării, izbucni în plâns și se repezi pe scări spre camera ei, dorind să fie singură, să nu-l mai vadă.

Capitolul 9

Jan încercă să-l evite pe Breck atât cât era posibil. Acesta, împreună cu Terry, stătea cea mai mare parte a timpului în camera pe care le-o pusese la dispoziție, sau era plecat în căutarea locurilor interesante pentru filmări. Ea găsise multe de făcut pentru ultimele pregătiri înaintea sosirii echipei, planificată pentru sâmbătă.

Își simțea nervii întinși, era iritabilă și tensionată, astfel că nici Terry făcând câteva încercări glumețe, nu reuși să-i schimbe starea de spirit.

Frământa aluatul pentru o prăjitură, când Terry veni în bucătărie. Era vizibil indispus și amărât.

- Nu știu ce e cu Breck. Astăzi m-a zăpăcit de tot! Este nervos și nimic nu-i convine. Abia aștept să vină și ceilalți... Scuză-mă că te plictisesc cu problemele mele, dar...

- Nici vorbă. Tu ești o persoană atât de plăcută

și totdeauna bine dispus. Este păcat să te lași influențat de el.

- Ai dreptate! De altfel, sper că mâine va fi altul. Adevărul este că are atâtea de pus la punct... Cred că asta e! N-are nici o legătură cu tine.

- Ce vrei să spui? întrebă Jan, zâmbind.

- Știi, îl cunosc destul de bine și până acum nu l-am văzut purtându-se cu nici o femeie cum se poartă cu tine. Dar nu e treaba mea, se scuză el stânjenit.

Jan oftă descumpănită.

- Cred că mă detestă așa cum îl detest și eu. Asta este singura explicație a permanentei tensiuni dintre noi.

Terry zâmbi, puțin dezorientat, neștiind ce să mai zică și ezitând s-o contrazică spunându-i până la capăt părerea lui.

Schimbară subiectul și discutară despre mâncărurile pe care ar putea să le facă în zilele următoare, dar Jan nu reuși să-l gonească din minte pe Breck Fallon. De fapt, era permanent prezent în gândurile ei, în ciuda oricăror eforturi. Nu putea să nu se gândească la el.

***

Ajunseră sâmbătă după-amiază târziu, pe o ploaie torențială. Erau trei bărbați și o fată și au venit cu o dubă încărcată cu echipament, pe care

l-au descărcat cu grijă și l-au dus în camera care le era rezervată. Erau camere de luat vederi, microfoane, cabluri, și diverse cutii și lăzi metalice speciale.

Breck fusese cu Land-Rover-ul să-i întâmpine la feribot și acum după ce au descărcat totul, intră în bucătărie și i se adresă lui Jan:

- Aș vrea să le oferim o cană de ceai fierbinte. Toți sunt pătrunși de frig.

- Mă ocup eu... În câteva minute ceaiul va fi gata și vi-l aduc cu tot ce este necesar.

Puse ibricul pe foc fără să-l privească pe Breck, deși erau primele cuvinte pe care și le adresaseră în acea zi iar el, simțindu-se ignorat, se întoarse la ceilalți.

Jan făcu ceaiul, îl turnă în cești, puse zahăr și lapte pe o tavă și se duse să-i servească.

Îi găsi vorbind cu însuflețire, împărtășindu-și ultimele impresii, aplecați deasupra hărții care era întinsă pe masa din mijlocul camerei, discutând primele trasee.

Jan se bucură să zărească printre ei figura cunoscută a lui Terry care o observase imediat ce intrase.

- Vino, Jan, să facem prezentările.

Toți amuțiră și o priviră cu interes, excepție făcând Breck care rămăsese cu ochii ațintiți pe hartă, fără să-i dea vreo atenție.

Jan zâmbi sfioasă și avansă, străduindu-se să-și

ascundă emoția.

- Bună seara, Jan!

Înaltă și suplă, îmbrăcată în blugi și o cămașă viu colorată, fata veni zâmbitoare spre ea și o ajută să așeze tava pe masă.

- Ea este Deirdre, dar toți îi spunem Dee, căci nu-i place numele, făcu Terry prezentarea în timp ce fetele își întindeau și își strângeau mâna cu simpatie reciprocă de la prima vedere.

- Parcă ar putea să-i placă cuiva numele ăsta, adăugă ea cu haz.

Era simpatică, cu părul blond, tuns scurt și cu niște ochelari mici, cu lentile rotunde, pe vârful nasului.

- El este Bill... trebuie să fii atentă cu el... Jack... și Tom, continuă Terry prezentările.

Jan se simți intimidată de figurile lor aspre, dar prima impresie se diluă imediat în căldura salutului lor și apoi în mulțumirile pe care i le adresară când se serviră cu ceai. Bill avea cam treizeci de ani, era slab și deșirat; Jack, mai tânăr și mai scund, avea o claie de păr roșu, iar Tom avea o privire inteligentă, subliniat de ochelarii cu ramă groasă.

- Eu am să mă retrag să pregătesc cina, se scuză Jan aruncând o privire spre Breck care, imperturbabil, studia în continuare harta.

- Dă-mi voie să vin să te ajut, se oferi Dee cu spontaneitate.

- Nu, rămâi aici! o rugară Jack și Bill. Ai o mulțime de treabă.

- De ce nu vorbiți pe șleau? Aveți impresia că nu știu să gătesc, replică ea cu ochi strălucitori, vizibil necăjită.

- Așa e!... Te rugăm să nu gătești, o implorară toți, izbucnind în râs.

Dee se uită spre Jan, amuzată și ea de râsul băieților.

- Îmi vine să le dau cu ceva în cap! Nu mă lasă să uit o anumită întâmplare... Dar mai bine hai să mergem la bucătărie și-ți povestesc acolo în timp ce-mi beau ceaiul. Compania acestor domni a devenit insuportabilă.

Ieși împreună cu Jan. În bucătărie se așeză pe un taburet, își puse ceașca pe masă și răsuflă ușurată.

- La naiba cu ei! Mă simt mai bine aici.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi izbucni în râs.

- Adevărul este că nu sunt cel mai bun bucătar din lume, dar și ei exagerează. Să-i fi văzut ce mutră au făcut când le-am pus în față cârnații și cartofii deveniți aproape negri. Asta s-a întâmplat o dată când am rămas izolați într-un sat de munte, și de atunci nu mă mai lasă să gătesc ca să mă necăjească, iar mie nici că-mi pasă. Oricum, n-am talent gospodăresc deși sunt o fată de la țară. Am crescut la o fermă din Lake District, așa că sunt sigură că o să-mi placă aici. Cum te descurci cu

Breck și Terry?

Întrebarea o surprinse pe Jan nepregătită. Tresări aproape să verse ceaiul. Tuși ca să-și dreagă glasul.

- Oh... cu Terry foarte bine.

- ... Vai, scuză-mă, draga mea, cred că am făcut o gafă. Așa sunt eu, de multe ori vorbesc fără să mă gândesc. De fapt, nici eu nu m-am înțeles cu Breck la început. Mi s-a părut cel mai autoritar și arogant bărbat pe care l-am întâlnit.

- Dar nu voiam să spun că... Se opri, surprinsă că Dee intuise atât de repede tensiunea dintre ei și renunță să mai facă vreun comentariu prin care să se explice.

- Știi ce, dragă? Mai bine să schimbăm subiectul.

- Da... mai bine, acceptă Jan zâmbind. Mai bine spune-mi ce faci tu în cadrul echipei. Ești cameraman?

- Nu! Sunt un fel de asistentă de regie, mai precis, o fată bună la toate, care trebuie să aibă grijă ca în tot timpul filmărilor toate să fie la locul lor. Între noi fie vorba, muncesc mai mult decât oricare dintre bărbați, dar fii sigură că ei n-ar accepta să recunoască asta.

- Te cred, o asigură Jan, amuzată de volubilitatea și de însuflețirea fetei.

Când Terry o anunțase că unul dintre membrii echipei este o fată, se temuse că aceasta va fi o persoană sofisticată și înfumurată, cum își imagina

că sunt toate londonezele.

Și încă ceva, ce n-ar fi recunoscut în ruptul capului, îi fusese teamă că ar fi putut să fie cineva cu care Breck să fie în relații mai apropiate... Avea un sentiment de ușurare, acum când Dee se dovedea atât de naturală, atât de directă și de prietenoasă. Îi zâmbi cu căldură în timp ce-și mai turna ceai în ceașcă, vorbind pe același ton vesel.

- Știi, Jan, bărbații își închipuie întotdeauna că ei sunt mai deștepți și mai capabili și deși de multe ori nu este așa, le place să facă pe șefii și să comande...

- Așa e... am avut și eu ocazia să constat același lucru!

- Eram sigură... Cred că vom fi de acord și în alte privințe și ne vom înțelege de minune. Mă bucur că ești aici, să am și eu cu cine schimba o vorbă.

Își ridică ceașca în semn de salut.

- Noroc!

- Noroc! răspunse Jan.

***

Casa părea pustie luni, când toți erau plecați. Își luaseră sandvișuri pentru că știau că vor lipsi toată ziua. Terry o anunțase pe Jan că vor veni doar la cină, probabil în jurul orei șapte. Deși avuseseră multă treabă cu dereticatul, Judy și

Helen fuseseră foarte vrednice terminând totul în timp record. Plecară apoi cu bicicletele să vadă echipa în acțiune. Cedric, tatăl lor, era în golf, cu ciudatul lui dispozitiv pentru motoarele de barcă, invenția care urma să revoluționeze tehnica, după spusele lui.

Jan rămăsese acasă, cu scuza că nu-și simțea încă piciorul în stare să pedaleze, deși în secret ar fi dorit și ea să asiste la filmări. Casa era goală și liniștea deplină era o ocazie excelentă pentru scris, dar curând își dădu seama că nu se putea concentra, astfel că renunță repede la această idee. Răsfoi ziarul de dimineața și observă că la televizor era programat un film cu James Bond, eroul atâtor cărți pe care le citise cu o imensă plăcere. Se întrebă cum erau oare redate pe ecran incredibilele lui aventuri și curiozitatea se dovedi mai puternică decât resentimentul pentru televiziune. Realiza că era o încălcare a principiilor ei, dar se hotărî să facă o excepție, doar pentru câteva minute.

Era tocmai ora transmisiei și se așeză să privească după ce conectă aparatul. Deja se auzea simpatica temă muzicală a genericului și curând se simți captivată și transportată într-o altă lume, în care timpul avea altă scurgere. Trecuseră pe nesimțite cinci minute, apoi cincisprezece și chiar mai mult, și Jan privea fascinată micul ecran când, în spatele ei, auzi o voce cunoscută.

- Asta faci tu când nu te vede nimeni! Nu crezi că ești o mică ipocrită?

Tresări speriată, se întoarse și-l zări pe Breck care clătina capul mustrător.

- Am fost curioasă și l-am pornit pentru câteva minute, încercă ea să se scuze în mod inutil.

- Bravo! Ai scăpat de surorile tale și te-ai așezat să savurezi singură filmul.

- N-am scăpat de ele, replică ea indignată. Au vrut să meargă să vă vadă la filmare iar eu mi-am terminat toată treaba și mă relaxam.

Expresia feței lui o irita iar spusele lui o jigniseră.

- N-am să te deranjez prea mult. Am venit doar să iau o casetă pe care au uitat-o băieții; plec într-o clipă și poți privi în continuare, fără să te deranjeze nimeni.

- Mulțumesc, am renunțat, replică ea îmbufnată și se ridică să plece.

- Țț... țț. Calmează-te! Nu trebuie să fii atât de indignată, doar te-am prins cu mâța-n sac. Oricum, nu-ți face griji, n-am să spun nimănui. Va fi și acesta unul dintre micile noastre secrete.

O apucase de braț încercând s-o oprească și acum îi zâmbea în felul lui zeflemitor, insuportabil. Jan se simți ca electrocutată, enervarea o făcu să-și piardă cumpătul și răsucindu-se fulgerător își eliberă brațul și-l plesni cu toată puterea peste obraz.

Rămase o clipă încremenită, apoi Breck inspiră adânc și spuse:

- Te-am prevenit ce-ți fac dacă mă mai lovești vreodată.

Jan își amintea foarte bine și mânia reținută din glasul lui aspru o înspăimântă. Frica îi spori puterile. Alergă afară din cameră, o luă în sus pe scări și de-a lungul culoarului, în speranța că va ajunge în camera ei și va putea să încuie ușa. Îi auzi pașii grei imediat în urma ei și înțelese că era prea târziu, că nu mai avea scăpare.

- Nu, te rog, nu! Nu, îmi pare rău!

În fața ei se oprise un bărbat ajuns la capătul puterilor și răbdării. Avea în ochi toată tensiunea din ultimile zile, ajunsă la o culme de nesuportat. O apucă de braț cu cruzime, iar ea, deși tremura toată și simțea durerea fizică, își înălță capul cu semeție, înfruntându-l cu o acceptare fatalistă a deznodământului inevitabil.

- Haide, lovește-mă!

O smuci cu brutalitate spre el iar gura lui îi acapară buzele într-un sărut violent, arzător... Totul începu să se învârtească rapid, explodând în scântei multicolore. Trupul ei se înmuie resemnat, vibrând în tumultul senzațiilor care o străbăteau într-o spirală ametitoare...

Deodată, tot atât de brusc, el se opri și se retrase cu un pas. O privea cu ochii aprinși de dorință, o dorință chinuitoare, dar și înnegurați

de o derută neputincioasă. Nu rosti nici un cuvânt, nefiind în stare să vorbească dar și pentru că nu mai era nevoie de cuvinte.

Se întoarse și ieși. Jan se lăsă moale pe pat și își sprijini capul în mâini. Îl auzi pe Breck coborând, apoi ieșind, după care se auzi motorul mașinii. Zgomotul lui scăzu treptat, îndepărtându-se apoi amuți.

***

Cedric Sutherland era în stare să surprindă pe oricine. Jan și surorile ei fuseseră sigure că atunci când va trebui cu adevărat să stea în fața camerelor de luat vederi, se va dovedi prea timid și se va eschiva cu vreo scuză. Așteptările lor au fost însă total depășite de comportarea lui. Parcă aveau în față un alt om.

Mersul îi deveni vioi, vocea mai sigură, chiar autoritară. Era evident că-i plăcea să fie în centrul atenției și să i se dea importanță.

Făcea parte din planul stabilit de Breck ca în acea sâmbătă după-amiază să fie filmat în golf, lucrând la instalarea dispozitivului său pe o barcă cu motor. Dee a asigurat-o pe Jan că lumina era ideală pentru filmări exterioare și cu puțin noroc, puteau reuși "să tragă" totul în câteva ore. Treptat, se obișnuise și ea cu expresiile folosite de cei din echipa de filmare și le înțelegea fără să i se mai

pară ciudate.

După plecarea tuturor, Jan simți că tentația de a-i privi la lucru era prea mare, mai ales că golful era foarte aproape. Își puse o jachetă peste pulovăr și porni spre golf.

În apropierea țărmului, pescărușii zburau agitați scoțând țipete ascuțite prin care protestau împotriva activității neobișnuite care se desfășura pe domeniul lor. Duba fusese parcată pe un loc plat înainte de panta care cobora spre țărmul nisipos. Jan se opri lângă ea și privi curioasă ciudata scenă.

Tatăl ei era aplecat lângă barcă, deasupra motorului și a dispozitivului inventat de el, și meșterea ceva. Dee tocmai se apropiase și-i explica ceva urmărind niște însemnări pe care le avea pe niște foi de hârtie. Bill, Jack, Tom și Terry erau și ei pe aproape discutând cu Breck. Pe o masă pliantă se aflau camerele de filmat, role, casete audio și alte aparate. Judy și Helen ședeau pe o dună acoperită cu iarbă și șușoteau, vizibil bine dispuse.

În clipa în care Jan se hotărî să li se alăture, Breck se întoarse spre ea și o zări. Privirile li se întâlniră și rămaseră așa câteva clipe în care totul în jur dispăruse. Apoi, Breck își continuă mișcarea și se duse să-și ia hârtiile de pe masă, iar Jan se apropie de surorile ei și se așeză lângă ele. Momentul trecuse și abia mai târziu, Jan realiză

semnificațiile acelui moment.

Era fascinant să urmărească echipa acționând în timpul filmării și mai ales pe tatăl ei care își savura postura.

După aproape o jumătate de oră de muncă atentă și concentrată, făcură o pauză. Apărură două termosuri cu cafea fierbinte și fiecare se servi în niște pahare de plastic.

Jan se apropie de tatăl ei care comenta filmarea cu Dee.

- Ești cu adevărat un actor înnăscut, dragă tată. Păcat că până acum n-ai avut ocazia să te afirmi.

Dee dădu din cap aprobator și zâmbi cu sinceritate.

- Domnule Sutherland, credeți-mă, sunteți cu adevărat un profesionist.

Cedric plecă ochii cu timiditate, dar vizibil flatat de afirmațiile lor.

Se apropie și Breck de ei și intră în discuție.

- Splendid, domnule Sutherland! Felicitări! Sunt foarte mulțumit. Aș mai avea nevoie de o scenă în legătură... Să zicem că... sunteți chemat la masă de una dintre fiicele dumneavoastră; și cum tot sunt și ele aici, am putea încerca, după ce ne terminăm cafeaua, propuse el arătând spre Judy și Helen.

- Poate... mai bine Jan, sugeră el ezitant.

- Nu, în nici un caz eu! protestă Jan.

Se întoarse și făcu câțiva pași. Își dădea seama

că era copilăroasă și poate cam brutală față de preferințele tatălui ei, dar apropierea lui Breck o crispa și refuzul ei i se adresase de fapt lui.

Se retrase în punctul de observație și de acolo privi împreună cu Helen cum Judy era filmată jucându-și mica scenă a invitării la masă.

- Destul de bine, Judy, strigă Breck, dar cred că poți și mai bine!

Se îndreptă spre ea și începu să-i explice ceva cu însuflețire, gesticulând în timp ce Judy încuviința dând din cap, dornică să rețină totul și să-i fie pe plac.

Jan închise ochii. Mai întâi tatăl ei, apoi Helen și acum Judy se schimbaseră complet în câteva zile. Toți, cu excepția ei, desigur, se lăsaseră cucerite de Breck. Oare cum reușise?

Mai trecu o oră și era clar că terminaseră totul, exact când soarele se ascundea după niște nori negri, amenințători, care se apropiaseră pe neobservate.

- O.K., anunță el pe toată lumea. Pentru astăzi ajunge! Cred că am făcut o treabă bună.

Jan realiză că nu mai era nimic de făcut. Se ridică și porni agale, fără grabă, spre casă.

***

Ziua de marți începu ca oricare alta. Jan se sculă devreme să-și facă o cafea pe care s-o poată

bea în liniște în bucătărie, înainte de a începe zarva generală. Trebuia apoi să pregătească micul dejun pentru zece persoane. Oaspeții londonezi aveau, datorită aerului proaspăt de mare, un apetit extraordinar. Jan aprinse focul și așeză în tigaie feliile de șuncă.

- Bună dimineața, Jan! se auzi în spatele ei vocea veselă a lui Dee. Cu ce pot să te ajut?

- Bună dimineața!... Dacă vrei, poți să tai pâinea. Te-ai trezit devreme.

- M-a trezit un miros tentant de cafea, care a ajuns până în camera mea.

- Aha! Asta era! Ibricul este pe masă, te rog servește-te. Ce aveți în plan astăzi?

- Tatăl tău ne-a promis că ne arată telescopul lui și cum funcționează. Poate filmăm și asta. Din câte am înțeles, este pe acoperiș și eu sunt cam îngrozită de înălțimi. Nu e periculos?

- Deloc! Este o mică terasă înconjurată de un parapet, la care se ajunge din mansardă, pe o scară rabatabilă. Oricum, nu aveți toți loc, așa că poți să-i lași pe ceilalți să urce.

- Hm... Adevărul este că și eu sunt curioasă. Spune-mi, chiar studiază stelele?

- Da. Să vezi ce detalii clare se văd pe lună. Ai senzația că poți zări steagul pe care l-au lăsat americanii acolo... Și mai este și o lunetă de teren cu care, în zilele senine, se vede la distanță de câteva mile.

Dee tăia feliile de pâine, atentă la ceea ce-i spunea Jan, și se întrerupea să mai bea din cafea.

- Mm... Pare foarte interesant!

- Dacă vrei, aș putea să te duc înaintea celorlalți; nu este deloc periculos. Sunt sigură că o să-ți placă. Desigur, ziua nu ai cum să vezi stelele, dar oricum, merită efortul.

- Crezi că ne putem strecura neobservate? Mi-ar plăcea să mă grozăvesc în fața lor, și știu să folosesc un telescop...

- S-a făcut!

Treptat, se treziră toți și în câteva minute erau așezați la masă. A fost foarte ușor pentru Dee și Jan să iasă să ducă la bucătărie câteva farfurii. Apoi, în mansardă, Jan trase de o frânghie, coborî și fixă o scară de aluminiu care ducea la o trapă deasupra. Cu dexteritatea unei lungi experiențe, Jan se cățără și deschise chepengul, apoi o ajută pe dee să urce.

- Iată-le, acestea sunt!

Se duse spre cele două telescoape acoperite cu o prelată cu frânghii trecute prin niște inele metalice. Jan scoase prelata și începu să-i arate prietenei sale cum se manevrează manivelele cu care se regla uriașul telescop.

- Cu grijă! Este foarte sensibil, o avertiză ea, atingându-l cu afecțiune. Tata îl iubește, pur și simplu ca pe un copil al lui, și așteaptă noaptea în care va descoperi o nouă stea sau cometă.

O lăsă pe Dee să studieze complicatul instrument iar ea se apropie de celălalt, mai mic și mai ușor de manevrat. Reglă lentilele și privi prin vizorul aparatului rotindu-l încet încet în căutarea unei imagini interesante pentru Dee. Colini și copaci cu linii precis desenate păreau atât de apropiate încât să le atingi cu mâna. Își aminti de insulița fără nume care se afla la mică distanță de țărm și mută încet telescopul spre stânga. Conturul stâncos apăru cu claritate, apoi tufele și copacii, și... deodată, în umbră, între copaci, ceva se mișcă și dispăru în aceeași clipă. Jan clipi surprinsă și privi din nou cu atenție. Să-și fi imaginat doar? Știa că insulița era pustie;ocazional, în timpul verii, mergeau cu barca acolo pentru picnic. Cu ani în urmă, trăise acolo un cioban care-și păștea oile, dar murise de mult... Mișcă iar telescopul lateral ca să descopere vreo barcă sau vreun alt indiciu dar nu văzu decât grămăjoare de alge, resturi de lemne și câțiva pescărușI.

- Mă lași să văd și eu? întrebă Dee.

- Desigur! Chiar pentru tine căutam ceva interesant de văzut și am văzut o mișcare ciudată, dar poate că a fost o umbră sau poate doar mi s-a părut.

Se dădu într-o parte și o lăsă pe Dee să privească.

- Cum se numește?

- Insula fără nume! Așa îi spunem pentru că, de fapt, nu are nici un nume.

- Mi se pare destul de logic, râse Dee amuzată.

Jan rămase pe gânduri, preocupată de ceea ce zărise. Era într-adevăr foarte posibil să fi fost doar o rază de lumină strecurată printre ramurile copacilor mișcate de vânt. Nu trebuie să se mai preocupe de asta.

Se auziră apoi și vocile celorlalți, care le descoperiseră și veniseră după ele. Pe terasă apăru tatăl ei, urmat de Breck și Terry apoi de Tom.

- Sunt doi băieți la bucătărie, care chipurile, le ajută pe fete, îi spuse Terry lui Jan. Să nu ne pui la socoteală oatele sparte, adăugă el râzând.

- Vai de mine! Mă duc îndată!

Coborî grăbită, lăsându-i pe ceilalți să admire telescoapele tatălui ei.

***

Pe la prânz, soarele se ascunse. Într-o clipă, lumina lui strălucitoare dispăru și nori întunecați se rostogoliră spre insulă venind dinspre mare. Vântul începu să bată cu putere, prevestind furtuna. În câteva minute se făcu răcoare și Jan, care îți găsise de lucru în hol, fu străbătută de un fior. Chicotind și povestind ceva cu însuflețire, Helen și Judy intrară prin ușa din spate cu un

coșuleț de zmeură culeasă din grădină.

- Am intrat chiar la timp. A început să picure și curând va turna cu găleata.

Jan privi afară și văzu copacii legănați de vânt. Era o lumină stranie, verzuie și fără să știe de ce, i se făcu frică. Toți erau în casă. Știa că renunțase la filmarea din ziua aceea; îi auzise coborând de pe terasă cu câteva minute în urmă, deci erau în siguranță.

Deodată, la ușa din față se auziră bătăi grăbite. Cu neliniște în suflet, Jan se repezi să deschidă, parcă presimțind ceva.

În prag stătea o bătrână, vecina doamnei Mac Phail. Tremura și plângea fără să poată articula nici un cuvânt.

- Doamnă Monroe! Intrați!

Jan o luă de mână și o ajută să facă câțiva pași. Bătrâna încercă să vorbească și nu reușea din cauza grabei cu care venise și a emoției. Lângă ele apăru și Breck iar Dee cobora în fugă scările, curioasă să afle ce se întâmplase.

Îndată Judy aduse un pahar cu apă iar Helen îi oferi un scaun.

- S-a întâmplat ceva... cu doamna Mac Phail, reuși bătrâna să spună în cele din urmă. Am mers la ea... s-o văd și... nu mai era. A dispărut!

Capitolul 10

Trecură câteva minute în care îi scoaseră impermeabilul și o făcură să bea câteva înghițituri de apă. Toți o priveau, așteptând să afle detalii. Treptat, doamna Monroe se liniști, își redobândi suflul și reuși să relateze mai clar situația.

- M-am dus la ea, așa cum fac de obicei, aproape în fiecare zi, să văd dacă are ce mânca la prânz și, spre surprinderea mea, n-am găsit-o. Pe mașina de gătit era o oală cu supă, dar focul nu era aprins, iar pelerina ei veche nu era în cuier.

Bătrâna oftă adânc, cu sufletul apăsat cu îngrijorare.

- Unde să se ducă? Abia poate merge, nu-i așa, Jan?

- S-ar putea totuși să se fi simțit mai bine și să fi avut chef să facă o plimbare. Poate că deja s-a întors acasă, continuă Breck să facă presupuneri

optimiste. De altfel, vom afla imediat dacă cumva așa stau lucrurile. Dumneavoastră rămâneți aici să vă odihniți, iar Terry va lua mașina și va da o fugă până acolo.

Breck îl chemă și pe Tom să-l însoțească pe Terry și în timp ce-i conducea spre ieșire pe cei doi bărbați, îi sfătui s-o caute în jurul casei și în grădină.

Începu așteptarea. O așteptare apăsătoare în care nici o conversație nu reușea să se înfiripe, toți fiind neliniștiți. Bătrâna doamnă Mac Phail era favorita locuitorilor de pe insulă și devenise și favorita echipei de filmare datorită felului ei de a fi.

În sfârșit, se auzi motorul mașinii și imediat Tom și Terry intrară în casă.

- Din păcate sau poate din fericire, n-am găsit nimic nici în casă nici prin apropiere.

- O.K. În cazul acesta începem s-o căutăm. Acum știm sigur că nu este acasă.

Breck preluase organizarea căutărilor cu simțul lui înnăscut de conducător. Își privi ceasul și reflectă o clipă, apoi se apropie de Jan.

- Câte biciclete aveți?

- Patru; dar gândește-te că vântul este foarte puternic.

- Știu, dar trebuie să încercăm!

În câteva minute îi spuse fiecăruia în ce direcție să plece, cu cele două mașini sau cu bicicletele.

- Tu, Jan, cu tatăl tău și cu doamna Monroe, rămâneți aici, făceți un foc bun și așteptați-ne. În cazul că o găsim, cred că este bine s-o aducem aici pentru început, ești de acord?

- Desigur, Breck, este foarte bine așa.

Plecă și Breck iar Jan mai aduse lemne și înteți focul, apoi își luă un scaun și se așeză lângă doamna Monroe.

- Ați făcut bine că ați venit să ne anunțați. Astfel sunt șanse mari să fi găsită cât mai repede. Veți vedea, va fi bine.

Se străduia să fie convingătoare pentru a-i da bătrânei curaj, și ei însăși.

- Da, să sperăm! Este un bărbat de ispravă Breck acesta. Ce ne-am fi făcut fără el și colegii lui?

Jan auzi ca prin ceață remarca fiindcă, deodată, fără nici un motiv, își amintise ceva... insula fără nume! Cineva fusese acolo în dimineața aceea. Să fi fost doamna Mac Phail? Imposibil! Și dacă totuși ea era? Oare era posibil ca bătrâna de peste nouăzeci de ani să plece neobservată de vecini și să dispară fără urmă?

Afară, ploaia începuse să răpăie și în curând, potecile de pe Insula fără nume urmau să devină adevărate smârcuri. Îi era clar că bătrâna trebuia găsită repede; altfel putea să moară.

Jan nu știa cât timp vor lipsi ceilalți. Se uită la ceas, dar, acesta se oprise. Oricum, nu mai putea aștepta. Trebuia să meargă acolo chiar acum!

Se uită spre bătrână și văzu că aceasta ațipise. O ajută să se mute pe canapea și o acoperi cu o pătură.

- Doamnă Monroe! Cred că doamna Mac Phail este pe Insula fără nume. Trebuie să mă grăbesc, s-o iau de acolo. Dacă aveți nevoie de ceva, tata este în atelierul lui. Sper să mă întorc repede.

- Oh... draga mea! Ai grijă, nu cred că este bine. Va fi furtună pe mare. Ai grijă...!

Vântul și ploaia îi biciuiau fața fără milă, dar Jan se simțea mai bine decât dacă ar fi stat să aștepte. Porni motorul bărcii și se îndreptă spre insulă. Putea fi acolo în câteva minute, dacă avea noroc.

Barca era smucită cu putere de valuri, de parcă marea se înfuriase că cineva îndrăznise s-o înfrunte. Dar Jan era obișnuită cu marea. Era obișnuită și cu bărcile încă din copilărie și se știa o înotătoare bună. Și totuși, simți un gol în stomac și avu o strângere de inimă auzind bolboroseala parcă tot mai obosită a motorului în bătălia inegală cu marea care devenea parcă mai sălbatică cu fiecare minut ce trecea. Deși avea impresia că nu înaintează deloc, întoarse capul și privi prin perdeaua de stropi și, slavă Cerului, zări țărmul care o aștepta la mică distanță. Trase barca pe prundișul mărunt și o fixă cu un bolovan.

Nici ei nu-i venea să creadă și totuși până aici reușise să ajungă cu bine. Dar acum încotro să apuce?

- Doamnă Mac Phail!... Doamnă Mac Phail!

Urletul vântului și al mării înăbușeau și făceau inutile strigătele ei Își aminti de coliba ciobanului și luând din barcă pătura pe care o adusese, porni în fugă.

Era cel mai probabil loc în care cineva putea să se adăpostească, dar spre marea ei dezamăgire, coliba era goală.

Puse pătura făcută sul într-un colț, inspiră adânc și ieși din nou în furtună. Cunoștea fiecare colțișor și chiar dacă i-ar fi luat ore în șir, voia să caute în fiecare loc în care bătrâna putea să fi căzut sau să se fi adăpostit. Dar căutarea nu dură atât de mult. Pâlcul de copaci era locul în care i se păruse că văzuse o mișcare și merse mai întâi acolo. Frunzișul des ofereau un oarecare adăpost împotriva ploii dar nu și împotriva vântului puternic. Strigă din nou de câteva ori numele ei, dar zadarnic. O căută apoi printre tufe și ierburi dar tot fără succes. Înțelese că insula era pustie și căutarea ei era în van.

Se simțea epuizată și descurajată. Se întoarse la colibă, hotărâtă să stea acolo cinci minute înainte de a se întoarce. Se așeză pe pătură și-și aminti de sticla plată cu whisky pe care o luase, știind că va avea nevoie de un întăritor. Bău două înghițituri bune și-și sprijini capul de genunchi.

Pe podeaua prăfuită zări în apropiere un petic de pânză roșcată, o bucată dintr-o eșarfă. Ce

ciudat! Își aminti că bunicul lui Breck purta o eșarfă ca aceea. Cum de o găsea tocmai acum, după atâta timp? Știa că bătrânul obișnuia să vină des pe acolo în căutarea ierburilor de leac și chiar ea îl însoțise uneori, după salvarea ei, și-l ajutase să le culeagă.

Se gândi apoi la Breck. Nu mai avea nici un rost să se mintă pe sine. Curând, filmările se vor termina și el va pleca din viața ei, viață care se schimbase atât de subtil, dar profund, și care nu va mai fi niciodată la fel ca înainte de venirea lui. Acum era sigură de asta. Singura nădejde era că poate timpul îi va ușura suferința...

Era momentul să plece. Își dădea seama că, cu cât stătea mai mult, își îngreuna întoarcerea căci vântul se întețea și urla acum tot mai sinistru prin coșul colibei, iar ploaia răpăia tot mai puternic pe acoperiș și în geam.

Când ieși, vântul aproape o trânti la pământ iar ploaia se prăvăli asupra ei ca o cascadă. Împleticindu-se, ajunse la țărm și se opri îngrozită. Talazurile uriașe și pâcla deasă ascundeau complet vederii insula Dark, făcând imposibilă întoarcerea pe mare. Privi dezolată în jur și se simți singură pe lume, iar teama îi încreți pielea și o străbătu un fior dureros.

***

În vatra colibei, lemnele sfârâiau. Flăcările jucăușe dansau, iar scântei roșii zburau în sus pe coș, răspândind căldură și puțină lumină. Jan se simțea acum mai bine, avea un adăpost și știa că nu trebuia decât să aștepte ca furtuna să se potolească.

Își scoase hanoracul și pantalonii uzi și-i agăță în apropierea focului să se usuce. Înfășurată în pătură stătea ghemuită lângă foc și ronțăia încet un baton de ciocolată pe care-l găsise în buzunarul hanoracului. Renunțase să se gândească cu jind la tocănița de acasă și savura delicioasa ciocolată.

Acum i se părea o nebunie faptul că venise să caute aici. Era evident că bătrâna ar fi fost incapabilă să vâslească până la insulă și totuși simțise nevoia să vină s-o caute.

Cu siguranță că Breck va privi cu ironie și va râde în sinea lui de prostia și nesăbuința ei. Și ce dacă...?

Ultima bucată de ciocolată o tenta, dar se gândea că ar fi mai înțelept s-o lase pentru mai târziu. Cine știe cât trebuia să rămână aici?

Se simțea în siguranță și se felicita că la ultimul picnic, împreună cu surorile ei, adunase rămurelele și resturile de lemne uscate care acum stăteau îngrămădite în colț lângă vatră. Atunci nici nu bănuia cât de folositoare îi vor fi.

Se gândi la cei de acasă și-și dădu seama că sunt

neliniștiți din cauza ei. Spera ca măcar s-o fi găsit pe doamna Mac Phail și că aceasta era deja în afara oricărui pericol.

Oboseala și căldura o moleșiră îngreunându-i tot mai mult gândurile și începețoșându-i privirea. Își lăsă capul pe genunchi și-și aminti din nou de bunicul lui Breck... sau poate că deja visa... Se văzu în apă și se simțea trasă energic în sus în timp ce o striga pe nume: "Jan! Jan!" Își întredeschise ochii și-i văzu silueta voinică în pragul ușii. Desigur, venise să-și ia eșarfa...

Silueta mai făcu un pas spre ea și în lumina focului, Jan o recunoscu.

- Breck!

- Jan!

Jan sări în picioare, nevenindu-i să creadă, iar el rămase încremenit, ud până la piele, cu apa șiroind de pe impermeabil.

- Breck! Tu ești? Incredibil!... Ai venit prin infernul ăsta?

- Da... a fost într-adevăr teribil. Dar n-am avut încotro, nu-i așa?

- Ba da. Iată, sunt în siguranță!

- Iar noi eram înnebuniți de îngrijorare pentru soarta ta.

Jan oftă adânc regretându-și nesăbuința, dar înțelese rapid că era mai bine să se ocupe de el. Își trase repede pantalonii uscați deja și mai puse lemne pe foc ca să-l întețească, apoi îl ajută pe

Breck să-și scoată impermeabilul.

- Vino aici lânge foc... și am puțin whisky. Precis ai nevoie!

- Da, mulțumesc!

Bău o înghițitură zdravănă și se cutremură, apoi îi înapoie sticla și se apropie de foc frecându-și mâinile înghețate.

- Îmi pare rău că ți-am dat bătaia asta de cap, dar n-am putut să fac altfel. Spune-mi, ați găsit-o?

- Da, e la voi acasă. E bine, n-a pățit nimic.

- Sunt fericită! Slavă Cerului!

Breck își băgă mâna în buzunarul larg al hanoracului și scoase un pachet pe care i-l întinse.

- Sunt niște sandvișuri făcute de surorile tale. Cu siguranță ți-e foame.

Cu gesturi grăbite, Jan despachetă sandvișurile cu brânză și roșii și începu să mănânce cu poftă. După câteva înghițituri se opri brusc din mestecat, rușinată.

- Scuză-mă! Poate vrei și tu...

- Nu credeam că-mi vei oferi. Oricum, îți mulțumesc. Nu mi-e foame; înainte de a pleca am mâncat din tocănița făcută de tine.

Jan avea impresia că nu mâncase niciodată ceva mai delicios. Prevăzătoare, lăsă totuși două sandvișuri pentru mai târziu și le puse pe pervaz.

- Acum mă simt mult mai bine, mulțumesc.

- Cu plăcere. Poate vrei o țigară?

- Nu; aș prefera să plecăm cât mai curând.

- Glumești?

- Deloc. Credeam că de asta ai venit, ca să mă duci acasă.

- Cred că nu-ți dai seama ce spui! Nu auzi ce infern este afară? Cu siguranță nu vom putea pleca decât mâine dimineață.

- Mâine dimineață? Adică îți imaginezi că voi sta aici toată noaptea, cu tine? Oh, în nici un caz! Prefer să stau într-un copac.

- Doamne, ești îngrozitoare! Să-l ferească Dumnezeu pe bărbabul cu care te vei mărita! Sper, de altfel, să-ți tragă câte o mamă de bătaie ocazional, atunci când o meriți...

Jan se repezi spre ușă cu intenția vădită de a ieși în furtună, dar Breck i se așeză în cale și o apucă de braț. Ea se smuci cu violență, se eliberă și îl privi sfidătoare.

- Domnule Breck Fallon, te simți mare și tare, dar sper să-ți găsești și tu într-o zi nașul; și tare aș dori să văd asta. Iar bărbatul cu care mă voi mărita, nu te privește. Precis nu va fi o brută ca tine.

- Te cred, o aprobă el surâzând. Tu nici nu ai nevoie de un bărbat ci de un cățeluș de salon.

- Bănuiesc că tu te consideri barbat, încercă ea să fie ironică, forțându-se să râdă. Tu, care nu știi să obții un sărut decât prin forță?! Mi-e milă de tine!

Se întoarse cu spatele la el și se opri în dreptul

ferestrei, apoi adăugă cu jumătate de gals:

- Și nici măcar nu știi s-o faci atât de bine cum probabil îți imaginezi.

Jan vedea în sticla geamului imaginea reflectată a întregii încăperi și pe Breck care se apropia încet de ea.

- Mincinoasă mică... Hai să vedem dacă și de data asta va fi la fel!

Cu mâinile pe umerii ei, o răsuci într-o clipă, îmbrățișând-o și sărutând-o înfocat, cu pasiune, aproape cu brutalitate.

Jan avu senzația că fulgerul care, în același moment, inunda încăperea în lumina lui albă, o lovise și pe ea.

Străbătută de un fior sălbatic, pe care deja îl înțelegea dar nu-l accepta, îl împinse pe Breck cu toată puterea și eliberându-se, țâșni în noapte afară fără să țină seama de strigătul lui și de trombele de apă care o udară până la piele, stingând și spălând parcă arsura acelui sărut.

Porni în fugă spre țărm, hotărâtă să ajungă cu orice preț la barcă și apoi cu orice risc mai departe.

Îl auzi din nou pe Breck strigând-o, dar continuă să alerge printre copacii care se clătinau violent și gemeau contorsionați de furia vântului.

Cu ochii înecați de lacrimile care se amestecau cu ploaia curgându-i în șiroaie pe obraji, se clătină și căzu. Năucită de scânteile orbitoare ale

fulgerelor care se înlănțuiau, auzi printre tunete o trosnitură devastatoare și văzu cu groază trunchiul unui copac uriaș dezrădăcinându-se și venind direct spre ea. Se simți smucită violent într-o parte și în clipa următoare, copacul se prăbuși.

Cu un geamăt de ușurare, Breck o strânse la pieptul lui apoi, fără să mai aștepte, o luă în brațe și porni spre colibă...

Fără să-și fi revenit încă din șoc, Jan se uită la el și observă cât de palid era. Tremura și el și se udase, deși atunci când pornise după ea își pusese impermeabilul.

- Ai face foarte bine dacă ți-ai scoate hainele; altfel riști să faci o pneumonie.

- Măcar ai scăpa de mine; ce părere ai?

- Nu e momentul pentru glume... Am să mă întorc și poți să-ți pui hanoracul uscat și să te înfășori în pătură.

Înțelese că nu avea altă alternativă și cu greu reuși să-și scoată pulovărul și pantalonii lipiți de piele. Își întinse hainele să se usuce, se înfășură în pătură și se ghemui lângă foc.

- Gata? Ai terminat?

- Da.

Breck veni să se așeze lângă ea.

- O.K, Jan! Gata cu certurile! Nu are nici un sens. Nu mai putem continua așa...

Jan îl privi cu coada ochiului, neștiind dacă vorbea serios. Unde era tonul lui agresiv și

obișnuita lui aroganță? Vorbea calm, cu blândețe, așa cum nu-l mai auzise.

- Jan, draga mea Jan, de ce ne facem oare atâta rău unul altuia?

Jan ridică din umeri și clătină ușor capul.

- Nu știu, Breck... nu știu...

Și deodată, cuvintele nu mai contară, căci Breck o cuprinse cu brațele lui puternice și protectoare și începu s-o sărute așa cum niciodată nu o făcuse până atunci... cu afecțiune și infinită tandrețe...

- Oh, Jan! murmură el cu un glas înflăcărat, ești cea mai provocatoare femeie pe care am întâlnit-o în viața mea... și pentru prima dată am simțit adevărata suferință și teamă pentru viața cuiva. Am crezut că înnebunesc când mi-au spus că ai plecat cu barca pe insulă... Înțelegi? Am simțit că trebuie să vin după tine, orice s-ar fi întâmplat... Și asta, pentru că am înțeles că te iubesc...

O îmbrățișă și o sărută cu pasiune iar răspunsul ei făcea inutile cuvintele prin care să-l asigure cu reciprocitate.

- Știi, Jan... continuă el, Terry avea dreptate!

- Ce anume?

- Într-o izbucnire de sinceritate, din ultimele zile, când mă certam cu el, a îndrăznit să-mi spună că sunt un prost și un orb și că nu vedeam ceea ce toți din jur vedeau, și anume că ne iubim fără să știm și ne chinuiam inutil...

- Chiar așa era... râse Jan amuzată.

- Da, așa era, și tocmai pentru că avea dreptate, în loc să-l penalizez că și-a înfruntat șeful, m-am gândit să-l promovez...

- Cred că merită, îl aprobă Jan.

- Îl promovez să fie... cavaler de onoare! Ce părere ai?

- Stai puțin... spuse ea puțin surprinsă. Nu înțeleg! Al cui?

- Al nostru, firește! La nunta noastră, dacă accepți!?

- Doamne! Nu-mi vine să cred! Dragul meu, cea mai nefericită zi din viața mea a devenit cea mai fericită!

Într-un elan de bucurie nestăpânită, Jan cuprinse capul lui Breck cu mâinile și-i sărută fruntea, ochii și buzele, murmurând fără încetare:

- Te iubesc... te iubesc! Doamne, este un vis!

- Știi, nu-mi mai puteam imagina viața fără tine și asta oriunde ar fi fost, chiar și aici.

- Nu pot să cred! Vrei să spui că ai putea trăi aici, pe insula Dark?

- Cu tine, da.

- Adevărul este că și eu simt la fel. Dacă aș fi cu tine, aș merge oriunde.

- O.K. Atunci să stabilim: șase luni pe an vom trăi aici, și șase luni la Londra.

Izbucniră amândoi în râs, fericiți că se găsiseră și că nici o divergență sau dispută nu putea să-i

mai departă.

- Știi, continuă Breck, când am venit aici, aveam un resentiment față de bunicii mei din cauza felului plin de neînțelegere cu care se purtaseră cu mama, numai pentru că avea ambiția să ajungă medic. Așa ceva li se părea absurd. A fost nevoită să plece să muncească și să lupte din greu pentru a reuși să-și facă o carieră. Au șters-o complet din viața lor, iar ea suferă încă din cauza asta... Aveam de gând ca făcând acest documentar să arăt cât de înguști, bigoți și cruzi pot fi oamenii din acest ținut...

Se opri oftând, se ridică și mai puse câteva lemne pe foc, apoi se reașeză alături de ea și continuă:

- Resentimentele mi-au dispărut când v-am cunoscut pe voi, pe doamna Mac Phail și pe ceilalți locuitori, care m-au ajutat să văd altfel lucrurile. La asta s-a mai adăugat ceva... Faptul că bunicul ți-a salvat viața, fiind atunci întruchiparea destinului, mă face să-i iert orice. Fără el nu te-aș fi întâlnit niciodată...

- Oh, Breck, dragul meu, murmură ea cu ochii umeziți de lacrimi, îți mulțumesc că mi-ai povestit toate astea... Bănuaim eu că ceva trist s-a întâmplat în viața familiei voastre...

Afectată de relatarea lui, Jan rămase pe gânduri, cu privire la flăcările jucăușe din vatră.

- Lasă tristețea, o îndemnă el, trăgând-o mai

aproape și sărutându-i cu delicatețe ochii și obrajii. Știi, când ne-am întâlnit prima dată și m-ai înfruntat așa cum nici o altă fată nu o făcuse vreodată, am spus că te voi îmblânzi... iată însă că eu am fost cel îmblânzit...

- Dragul meu, îl opri ea punându-i un deget pe buze, asta nu mai are nici o importanță. De altfel, pentru fericirea de a trăi cu tine sunt gata să mă las îmblânzită toată viața...

Se cuibări mai confortabil în brațele lui, fericită că erau împreună, iar el împărtăși aceeași fericire începând s-o sărute cu pasiune, dorind din suflet ca această fericire să dureze pentru totdeauna...

Afară, furtuna se potolea treptat, lăsând ploaia să bată ușor în geamul colibei din Insula fără nume.

Sfârșit

Ultimele apariții:

Colecția “EL și EA”

270. Cynthia Van Rooy - Un bărbat în uniformă
271. Elizabeth Harrison - Apel de urgență
272. Jean Ashton - Furtuna
273. Jill Baker - Descoperirea Paradisului
274. Judith Smith - Decepții
275. Adrienne Staf - Café Paradis
276. Teresa Dawson - Greu de convins
277. Donna Baker - Femeia din umbră
278. Jeneth Aston - O seară de dragoste
279. Christine Orban - Așteptarea
280. Louise Lawson - Sub ploaia de stele
281. Marga Kehler - Magia iubirii
282. Sharon Di Meglio - Farmecul lui MacKenzie

Colecția “ROMANTIC”

270. Madeline Harper - Seducție totală
271. Madeline Harper - Suveniruri
272. Madeline Harper - Comoara din Kavos
273. Marilyn Jordan - Dragoste după căsătorie
274. Maryse Wolinski - Fiica oceanului
275 Madeline Harper - Imagini
276. Rita Herron - Hoțul de inimi
277. Madeline Harper - De data asta
278. Penny McCusker - Fericiți pentru totdeauna
279. Miranda Lee - Sărutul soarelui tropical
280. Joan Darling - “Logodnica” lui Derek

Colecția “ROZ”

65. Laura Brid - Agenția de plasare
66. Louella Cramer - Farmece în insulă
67. Judy Chapman - Din nou în inima mea
68. Louella Cramer - Conspirația tăcerii

Colecția “DE AUR”

33. Alexandra Tally - Ascultă-ți inima
34. Miranda Lee- Orașul fantomă
35. Karen Whiddon - Focul deșertului

Solicitanții la

“CARTEA PRIN POȘTĂ”
se pot adresa
“S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07 sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
Bdul Dimitrie Cantemir nr. 19,
Bloc 5, Apt. 34, Sector 4
tel/fax 01-330.83.39.
sau str. Panait Istrati 62 Sector 1
tel/fax 01-224.16.98.